

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXXI. ÉVFOLYAM

9. SZÁM

1986. SZEPTEMBER

ÁRA: 2 FORINT

Mindannyiunk kötelessége az ideai terv teljesítése

A Szakszervezetek Országos Tanácsa szeptember 5-i ülésén elemezte az 1986. évi népgazdasági terv teljesítésének helyzetét. Megállapította, hogy az ismert jelentős elmaradás az év hátralévő hónapjaiban csökkenthető: ehhez a feltételek megvannak. Ezért felszólította a szakszervezeti szerveket, a szervezett dolgozókat: vessék latba tudásukat, energiájukat az ez évi terv céljainak minél jobb megközelítéséért, ahol lehet, teljesítéséért.

Most az a legfontosabb feladatunk, hogy a gazdaság, a gazdálkodás minden szintjén szorgalmazzuk és segítsük az évi konkrét gazdasági teendőink lehető legjobb megoldását. A szakszervezeti mozgalom minden szinten támogassa a rend, a fegyelem, a szervezetség erősítésére irányuló törekvéseket, mert ez a tisztességesen dolgozó emberek érdeke.

A SZOT tudatában van annak, hogy a konkrét teendőket

csak helyileg lehet jól meghatározni. Az illető vállalat dolgozói tudják csak igazán megítélni, hogy hol lehet és kell:

- pluszműszakok szervezésével,
- a munkaverseny-mozgalom keretében születő felajánlásokkal,
- az újítások felkarolásával,
- az anyag- és energiafelhasználás ésszerűsítésével,
- jobb munkaszervezéssel a hatékonyságot javítani.

Ezért a SZOT azzal a kéréssel fordul az alapszervezetekhez, hogy rövid időn belül, lehetőleg szeptember első felében bizalmi üléstől ülésen, vagy tsz-b, illetve szb-ülésen, vagy az üzemi demokratikus fórumok valamelyikén beszéljék meg: mit lehet és mit kell tenni a munkahelyeken a gazdasági, gazdálkodási eredmények javítása céljából, s milyen feladatokat vállalhat ebben a szakszervezet.

Az első félévi eredmények

Az I. félévben a bruttó teljesítményi érték 6,6 százalékkal emelkedett, de így is elmarad a tervezettől. A postaszolgálat bevétele mintegy 100 millió forinttal több a tervezettnél, a hírlapszolgálat a terjesztési díj tervezett elmaradása miatt kieső 230 millió forint bevételkiesés töredékét tudja csak forgalomemelkedéssel kompenzálni. A távbeszélő-szolgálat több tényező pozitív és negatív hatásaként megközelítőleg 90 millió forinttal marad el a tervezettől. Ebből a nyilvános állomások bevételehiánya — ugyan csökkenő —, de még mindig 70 millió forint körül várható.

Jelentős az építőipari munkák bevételelmaradása, mintegy 150 millió forint. Ennek döntő oka, hogy néhány területen kapacitáshiány mutatkozik. Ugyanakkor másutt a hálózat-

építési beruházási munkák hiányában kihasználatlan kapacitás jelentkezik.

A költségek 0,5 százalékkal alacsonyabbak a tervezettnél, de így is 13 százalékkal emelkedtek az első félévben. Az *anyagköltséget* az építőipari teljesítményalakulás csökkenti, a saját kivitelezésű fenntartás növeli.

A *bérköltség* a létszámemelkedés miatt meghaladja a tervezettét. A gond itt az, hogy a növekedés nem a kapacitáshiányos ipari, építőipari területeken, hanem a forgalmi, pénzügyi, számviteli és ügyviteli munkaköröknél jelentkezik.

Az *egyéb költségnövekedés* éves szinten várhatóan 15 százalékkal haladja meg a tervezettét. Itt a bérleti díjak növekedése mellett a számítógépeknel a lízingtevékenység gyorsüte-

mű bővülése játszik döntő szerepet. Ez utóbbin el kell gondolkodni, hisz a postai kapacitások egy része nincs kihasználva.

Összességében az első félévi tendenciák és további információk alapján az éves várható nyereség 4,3 milliárd forint lehet. Ismeretes, hogy az eredeti 4,8 milliárd forint nyereségtervet a postaszervek tervei alap-

ján, figyelembe véve az időközi változásokat májusban módosítani kellett (I. az 1986. júniusi számunkban megjelent cikket). Akkor beszámoltunk a postaszervi és a postaszintű elképzelések közötti 500 millió forintos eltérésről, és az akkor hozott intézkedésekről. Megnyugtató, hogy ma a kedvezőbb változat realizálása várható.

Mi a további teendő?

A Magyar Posta Központja a nyereség és a szolgáltatások eredményének javítására intézkedési tervet dolgozott ki. Eszerint:

- vizsgálják a hálózatépítés veszteségének okát, és javaslatot dolgoznak ki a csökkentésére;
- a létszám és a termelékenység alakulása között összhangot kell teremteni;
- a lízingtevékenységet csak a szolgáltatás színvonalában bizonyított mértékig lehet engedélyezni.

Ahogy a cikk elején is jeleztük, a konkrét feladatokat helyileg kell és lehet meghatározni. Ezért a postaszintű elemzés ismeretében a postaszerveknek is el kell végezniük helyzet-elemzésüket, értékelniük kell féléves teljesítményüket, s határozottan fel kell tárnunk a „gyenge” pontokat, s programot, illetve intézkedést kell kidolgozniuk az elmaradások felszámolására. Ebben a munkában a szakszervezeti szerveknek már az előkészítésben részt kell vállalniuk, testületi ülésen meghatározva a tennivalókat.

Ehhez útravalóul ajánljuk a SZOT-plénium hozzászólóinak véleményét: sokszor nem objektív külső és belső nehézségek, hanem szubjektív hibák, gyengeségek gátolják, lassítják az elhatározottak megvalósítását. Az esetek nagy részében nem valamiféle különleges képességre vagy önfeláldozásra,

hanem „csak” figyelemre és a kötelesség komolyanvételére van szükség ahhoz, hogy a munkánk jobba váljék.

A belső tartalékok feltárása nem elsősorban a munka intenzitásának növelését, hanem minőségének, hatékonyságának javítását jelenti.

Ahhoz, hogy a fentieket minél maradéktalanabban végrehajtsuk, minden postás dolgozó odaadó, lelkiismeretes munkájára szükség van. Kérjük ezért, hogy az 1986-os terv megvalósítását fegyelmetesebb munkával, körültekintő és takarékos gazdálkodással, a szolgáltatási magatartás és a szolgáltatás minőségének javításával, a posta és a közönség kapcsolatának erősítésével mindenki segítse elő.

A bizalmi testületek e napokban tárgyalják a postaszervek VII. ötéves terveit. Ennek keretében hangsúlyt kell kapnia az ez évi tervnek, illetve a teljesítéshez szükséges intézkedések meghatározásának. Az 1986-os évről — mint a VII. ötéves terv indító évéről — az eredményei meghatározók az ötéves terv céljainak az elérésében.

Meggyőződésünk, hogy a szervezett dolgozók felelősségteljesebb munkája, valamint a szakszervezeti tisztviselők kezdeményező készségének kibontakoztatása és példamutató magatartása a minőség javításának egyik biztosítéka.

Ne csak 1986 legyen a béke éve!

A XX. század megajándékozta az emberiséget az atom-energiával, de ismeretes, hogy e nagyszerű tudományos vívmány az önpusztítás eszközevé is válhat. A fegyverkezés, a haditechnika fejlődése elérte a kritikus pontot. A bonyolulttá és feszültté vált nemzetközi helyzetben teljes élességgel vetődik fel annak kérdése, hogy békében éljünk, vagy az atomháború áldozataivá váljunk. A mai haditechnika bevezetésével vívandó háború nem csupán a harmadik világháborút jelentené, hanem egy olyan nukleáris világégést okozna, amely győztesek nélküli végpusztuláshoz vezetne. A felhalmozott katonai eszközök alkalmasak a civilizáció többszörös elpusztítására.

Minden korábbinál határozottabb fellépés és cselekvés szükséges a fegyverkezési verseny megfékezésére, a világűrre történő kiterjesztésének megakadályozására. A nukleáris katasztrófa elkerülése, az értelmetlen fegyverkezés megállítása nem haladhatja meg az emberiség erejét.

A Szovjetunió őszinte békétörekvései, a tizenöt éves program már perspektívát tár a békeszerető emberek elé, megcélozva azt, hogy tömegpusztító fegyverek nélkül lépjünk át a harmadik évezredbe.

Világszerte egyre hangosabban hallatják szavukat a béke akarói, a béke védelmezői, 1986-ot az Egyesült Nemzetek Szervezete nemzetközi békeévvé nyilvánította. A békeév gondolata kedvező fogadtatásra talált. A cél az, hogy a békéért küzdő milliók még határozottabb, még hatékonyabb lépéseket tegyenek a háborús veszély elhárításáért, az államok közötti tartós együttműködés erősítéséért.

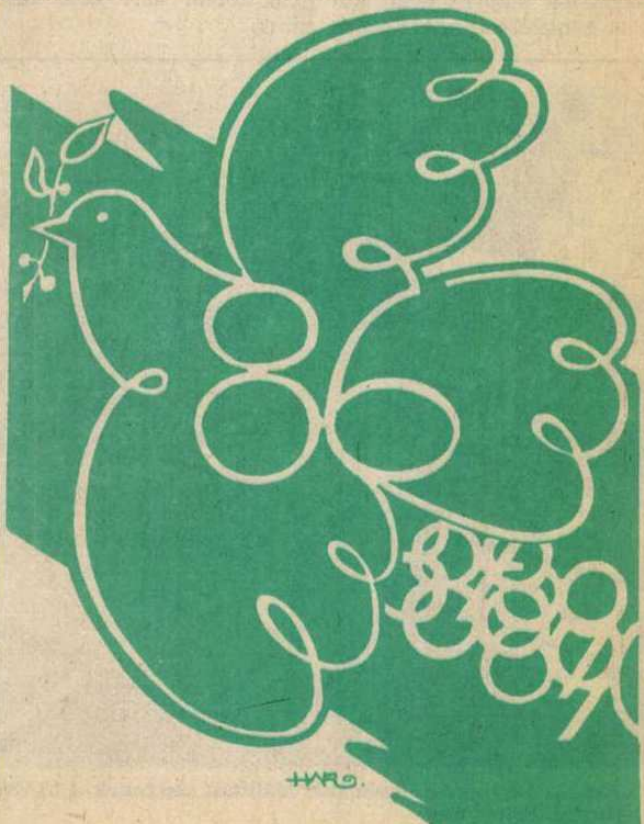
A béke megőrzése hazánkban is személyes ügyg, köznap cselekvésünket befolyásoló törekvéssé vált. Nap mint nap tapasztaljuk a tennitakárásban kifejeződő felelősséget az emberiség sorsának alakulásáért. Százával érkeznek levelek, százezrével aláírások, amelyek arról tanúskodnak, hogy népünk támogatja a békétörekvéseket. Alapvető egyéni és nemzeti érdekünk a bizalom helyreállításáért, az enyhülés folytatásáért küzdeni. A magyar békemozgalom cselekvően, sok új kezdeménnyel vesz részt a békeharcban.

Történelmünkben szeptember elsején elkezdődött a legnagyobb tragédiát, szenvedést, áldozatot követelő világháború. Ötvenmillió ember pusztult el értelmetlenül, esztelen, embertelen célok miatt. A háború a legnagyobb szenvedést mindig a dolgozó embernek okozza. Ők viselik az anyagi terheket, ők az első számú áldozatai a vérontásnak, az ő munkájukkal létrehozott értékek pusztulnak el. A dolgozókat tömörítő szakszervezeteknek ebből adódóan is alapvető érdekvédelmi feladatát képezi a békeharc. 1939. szeptember elseje örök figyelmeztetője az emberiségnek. A X. szakszervezeti világtalálkozó (1982. Havanna) az ENSZ békefelhívását megelőzően javasolta azt, hogy szerte a világon tegyék e napot a háborúellenes küzdelem szakszervezeti akciónapjává.

A magyar szakszervezeti mozgalom a javaslat alapján és hagyományából adódóan sokat tett és kíván tenni a dolgozók békeszeretetének erősítéséért. A SZOT elnökségének felhívására csupán augusztus végén — szombaton és vasárnap — tízezrek vettek részt országsszerte munkásgyűléseken, nemzetközi találkozókon, szolidaritási rendezvényeken.

Ebben az évben a postás szakszervezeti szervek is fokozták béketevékenységüket. Testületi üléseken, szakszervezeti napokon, tanfolyamokon, brigádvetélkedőkön, sporttalálkozókon, tematikus kiállításokon, postásvonal-kirándulásokon foglalkoztak, illetve emlékeztek meg a béke évéről. Azon túl a helyi lehetőségek szerint mozgósították a postás dolgozókat a Hazafias Népfront, a különböző társadalmi szervezetek által kezdeményezett békeakciókra, találkozókra és a szolidaritási gyűlésekre.

Titkárságunk ajánlásának eredményeként szeptember elsején a postai üzemekben, hivatalokban, intézményekben országsszerte néhány perces röpgyűléseket tartottak, mely alkalmakkal a dolgozók megemlékeztek a békevilágnapról, és megismerték azt a békefelhívást, amelyet a Közalkalmazottak és Rokonszakmabeli Dolgozók Nemzetközi Szövetsége intézett a világ közalkalmazotti dolgozóihoz.

Megfelelő jelentőséget a feladattervnek!

A Postások Szakszervezetének elnöksége feladattervet fogadott el a kongresszusi határozatok folyamatos végrehajtására. Felmerül, mi indokolja a kongresszusi határozat mellett egy feladatterv meghatározását.

A kongresszusi határozat megvalósítása öt évet fog át, de hogy ezen belül hogyan, milyen ütemezéssel kezdjük el a konkrét tennivalókat, ebben ad segítséget az elnökség által elfogadott feladatterv. Így is meg lehetne határozni, hogy a fel-

adatterv a kongresszusi határozat végrehajtását segítő háttéranyag, amely valamennyi szakszervezeti bizottság munkáját segíti.

A kongresszusi határozat ismertetése és feldolgozásának folyamata már megkezdődött, most a cselekvés összehangolásán, a közvetlen feladatok kialakításán van a sor.

Abból kell kiindulni, hogy a kongresszusi határozat összmozgalmi célokat fogalmazott meg. Ebből adódik, hogy általános jellegű, ami egyben irány-

mutató is minden alapszervezet számára. A feladat most az, hogy a kitűzött céloknak megfelelően kialakítsuk a helyi tennivalókat. Ez a feladat teszi próbára az alapszervezetek önállóságát, a cselekvőképességet, de ezt csak úgy lehet, hogy a tagság akaratát, véleményét ismerve, közösen alakítjuk ki a helyi tennivalókat.

Természetes, hogy a tagság véleménye alapján meghatározott kongresszusi feladat végrehajtása is a tagsággal együtt valósítható meg. Ezt tudja a tagság is, s jogos az

az igénye is, hogy a vezetőtestületek ebben az irányban tevékenykedjenek.

Az 1986-os év meghatározó; a kongresszusi feladatok végrehajtásának és a posta VII. ötéves tervének első éve, amely kihat az elkövetkezendő évekre is. Ezért most a feladatok kialakításánál nem csupán a 86-os évben kell gondolkodni, hanem egy olyan komplex program folyamatos megvalósításáról, ami a tagság által ismert és elfo-

(Folytatás a 2. oldalon)

Megfelelő jelentőséget a feladattervnek!

(Folytatás az 1. oldalról)

gadott. Most olyan módszerre is szükség van, ami megfelelője a feladat végrehajtásának, előre tudja vinni, meg tudja gyorsítani az egyes munkafolyamatokat. Kellő ráhangolással, dinamikus és rugalmas cselekvést kell megvalósítani.

Van program, van feladat, amely közös, s közös a felelősség is, hogy miként valósítjuk meg. Szükség van itt a mozgalmi köteleességtudatra, a tagsáért érzett felelősségre, ezért a mozgalomban is a fegyelmzett és felelősségteljes munka az elsődleges. Szükség van — és ez továbbra is meghatározója lesz a mozgalmi munkának — a felvilágosításra, a meggyőzésre, a teendők megvitatására, a cselekvés összehangolására. Mindezek próbára teszik cselekvőképességünket, a tagságért érzett felelősségünket.

Mit várunk a tisztségviselőktől?

Az irányításban, a végrehajtásban még nagyobb következetességet, a konkrét feladatok egységes végrehajtását. Nagyon fontos a végrehajtásban az egységes értelmezés, az egységes cselekvés, és, hogy minden területen váljon a munka szerves részévé a felelősség! Ismert és alapvető helyi és társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy a posta munkáját, a szolgáltatás minőségének javítását a saját eszközeinkkel jobban segítsük. Az emberi kapcsolatoknak itt is jelentős szerepük van. Ugyancsak jelentős szerep jut a felvilágosító és agitációs munkának is, ahol nem az általános, hanem a konkrét feladatokról kell szólni.

Jelentős szerepe van a konkrét feladatokhoz igazodó és meggyőző érvekkel alátámasztott szóbeliségnek, amelynek kellő időben és átgondolt érvekkel kell érvényesülnie.

A közvetlen kapcsolat szerepe

Ma a mozgalmi munkában is többet kell vállalni a szóbeli agitációban, az ismerethordozók mellett nagyobb szerepet kell kapnia a dolgok értelmezésének, ha kell a meggyőzésnek.

Számolni kell azzal, hogy az elgondolások önmagukban nem lesznek mindenki számára elfogadott tények. Igazunk mellett érvelni kell, s be kell mutatni a várható hatást is. Ehhez feltétlenül az szükséges, hogy érvekkel mutassuk be az összefüggéseket, a lényeges döntések körülményeit.

Mindezek alapján tehát külön is hangsúlyoznunk kell az

előszavas agitáció formáinak, eszközrendszerének kimeríthetetlen lehetőségét, a személyes véleménycsere dinamizmusát, szuggesztív hatását. A munkahelyi, a szakszervezeti demokrácia valamennyi fórumát fel kell használni a célok eléréséért.

A tömeges hatású agitációs fórumokon a közös teendők bemutatása legyen a cél, s ezt egészítsék ki a kisebb közösségek, az egyének feladatainak megjelenítésével is. A szakszervezeti csoportoknak, a szocialista brigádok tevékenységének pedig állandó elemének kell lennie az értelemre, az érzelmre ható, konkrét tényeken alapuló agitációnak.

Munkánk csak úgy lehet eredményes — s ez egyúttal értékmérőként is felfogható —, ha a feladatokban rögzítették a tagság, valamennyi tisztségviselő magáénak érzi, s abban folyamatosan aktív szerepet vállal. Mindez a szerepvállalás pedig párosul egy olyan — a mostani kor követelményeinek megfelelő — magatartással, amelyben egyaránt fellelhető a közösségért való felelősség, a tenniakarás, az innovatív készségre való törekvés is.

A rendszeres tájékoztatásért

A tájékoztatás és információ-áramlás rendszere kialakult és jó, működésének feltétele rendezett. Ugyanakkor a tartalom és a folyamatosság nem minden esetben zökkenőmentes.

A tagság részéről felmerül, hogy az igényelnél kevesebb és nem folyamatos a tájékoztatás, az információ. Indokolt tehát, hogy az igényekhez közelítő, és tartalmában a feladatokhoz még jobban igazodó, az agitációs és propagandaeszközök még tudatosabb kiválasztását elősegítő, egyúttal mozgalmi tevékenységünket nyilvánosabbá tevő, differenciált felvilágosító és meggyőző munkát fejtünk ki. A nyilvános, a tagság szeme előtt végzett munka — úgy gondoljuk, és ez természetes — egyúttal a különböző szintű testületek felelősségérzetét is növeli. Most és a jövőben is gondoskodnunk kell arról, hogy az egész szakszervezeti mozgalmat, a postás dolgozókat érintő jelentős döntések, események előtt és után szakszervezetünk tisztségviselői a tagságot időben és gyorsan tájékoztassák. Gondoskodnunk kell azonban arról is, hogy ne csak jóváhagyott kérdésekben legyen nagyobb a nyilvánosság, hanem a döntések előkészítésére és a mozgalmi munka egyes folyamatainak bemutatására is gyakrabban sort kell kerítenünk.

Nyitottság mindenekelőtt

Szakszervezetünk munkájának nyilvánosságára a mozgalom adta széles repertoárt fel kell használnunk. Természetesen mindig keresni kell azokat az új elemeket, jegyeket, amelyeket tevékenységünk szolgáltatába tudunk állítani. Nem befejezett tevékenységről beszélünk tehát, hanem egy mozgóló lehetőségéről.

Új lehetőségeként, egyúttal feladatként jelentkezik például az, hogy a tisztségviselők oktatásán is meg kell teremtenünk annak gyakorlatát, hogy a hallgatók konkrét tájékoztatást kapjanak szakszervezetünk vezetőtestületeinek döntéseiről, gondoskodva a területi, helyi feladatokhoz a segítségnyújtásról is.

A nagyobb nyilvánosság nagyobb naprakészséget igényel minden testülettől, hogy hatékonyan kapcsolódni tudjon például a tömegtájékoztatási eszközöknek a postás dolgozókat érintő híreihez, hírmagyarázataihoz is.

Nem újkeletű, de itt is hangsúlyozzuk: a mozgalmi munka a nyilvánosság erejével is teremtsen rangot a közösségért, a postai szolgáltatások színvonalasabbá, jobbá tételéért újat kereső, többet tevő, közösségi gondolkodású, ismereteit fejlesztő, és ezeket a munkában is hasznosító dolgozóknak.

Ez nem reszortfeladat, hanem a szakszervezeti tisztségviselők munkájának szerves része, ami összmozgalmi szemléletet és komplexitást kíván. Az akarat, a meggyőzés, a cselekvésre hangoltság nagymértékben meghatározza a feladatok kialakítását. A teendők sorába most a tervezés, a feladat programozása áll, de ez irányú munkánkat össze kell hangolni olyan természetű feladatokkal, amelyeket a tagság, a mozgalom napi igénye határoz meg.

Mindezekért ki a felelős?

Úgy fogalmazhatunk: az agitáció és propaganda, a tájékoztatás, s egyáltalán a nyilvánosság tartalmi irányításáért, a politikai, a társadalmi és gazdasági vezetéssel a kapcsolattartásért, a szükséges munkamegosztásban történő részvételért, mindenütt a választott szakszervezeti testületek a felelősek.

Tudatos és összehangolt cselekvésre van tehát szükség, hogy mindenki tudja, mit kell tennünk avégett, hogy a kongresszus által kitűzött célokat elérjük.

Kánya Gyula
Somogyi Szabolcs

Csereüdülés — megtiszteltetésként

Nem feladata ugyan a szakszervezetnek, de az üdültetés másodlagos eredményeként, mondhatnánk: igen jó minőségű melléktermékeként hatásos idegenforgalmi propagandát fejt ki. Ez derült ki ugyanis a szakszervezetünk szervezésében cserepartnerként nálunk üdülő norvég postáscsoporttal folytatott beszélgetésünkből.

Egy szerződésnek ugyanis pontról pontra eleget lehet tenni úgy is, hogy abból az „ügyfél” csak a kötelezettség teljesítését vegye észre, a programot azonban — üdülésről lévén szó — úgy is „elő lehet adni”, hogy a vendég (főképpen ha külföldi) érezze: gondját viselik, szórakoztatják, de nem fárasztják, s közben megismertetik vele egy idegen ország szépségeit, nevezetességeit, egy többé-kevésbé ismeretlen nép mindennapi életét és kultúráját.

Stig Ronningtől, a csoport vezetőjétől kérdeztük, hogyan szerveződik náluk egy magyarországi üdülésre készülődő csoport.

— Mivel az üdülés költségeihez a szakszervezet jelentős mértékben hozzájárul, csak tisztségviselők jelentkezését fogadják el. A helyi, megyei és országos tisztségek betöltői azonban olyan nagy számban jelentkeznek, hogy végül a két szakszervezet: a Norvég Postás Szervezet (DNP) és a Norvég Postás Szövetség (NPF) közös szövetsége jelöli ki az utazás részvevőit.

— *Mi indokolhatja a Magyarországot iránt megmutatkozó ekkora érdeklődést?*

— A csereüdülésre vonatkozó szerződés megkötése után a közös szövetség körlevélben tájékoztatta a szakszervezeti bizottságokat az új lehetőségről, de hírt adtak róla a szakszervezetek lapjai is. Ezt természetesen még nem minősíteném kielégítő propagandának. Azonban nagyon kedvező benyomást keltettek az általunk fogadott magyar üdülőcsoportok, az ide látogató mieink beszámolóit, elbeszéléseit pedig egészen felvillanyozták a norvég postásokat. Így azután most már nem

könnyű bejutni egy Magyarországra látogató csoportba. Nem is beszélve arról, hogy aki egyszer már itt járt, jó ideig várhat arra, hogy újból sorra kerüljön. Többben úgy segítenek magukon, hogy saját költségükön keresik fel az Önök szép hazáját. Így is megéri.

— *Tapasztalataik megfelelő várakozásaiknak?*

— Ó, nagyon gazdag programban volt részünk. Hévízi tartózkodásunk alatt megtekinttük a Balaton mellékének szinte valamennyi nevezetességét, eközben múzeumokat látogattunk, szép kirándulásokat tettünk, és igen emlékezetes borkóstolón is részt vettünk. A szőlészet és a borászat számunkra ugye különlegesség. Nem kevésbé mozgalmas volt a Budapesten töltött időnk sem. Jártunk a Parlamentben, kirucantunk Apajpusztára, és rendkívül jól szórakoztunk cigányszene mellett egy gulyáspartin.

— *Amit elmondott, abban saját benyomásai tükröződnek-e, vagy úgy gondolja, hogy a csoport többi tagja is hasonlóképpen vélekedik tapasztalatairól?*

— Az egymás közti beszélgetésekből mindenképpen az csendül ki, hogy nagyon kellemes volt az itt töltött tizenkét nap. A sétahajózás és a városnézés, kiváltképp az éjszakai, visszatérő beszédtema. Egyébként szakszervezetünk vezetői is tapasztalhatták őszinte érdeklődésünket a részünkre rendezett fogadáson, hiszen a kapott tájékoztatás igencsak sok kérdést váltott ki csapatunk tagjaiból.

— *Szerettek-e valamilyen benyomást a magyar postások életéről, munkájáról?*

— Ahhoz túlságosan rövid az idő, hogy megalapozott véleményt mondhasunk. Azt azonban meg merem kockáztatni, hogy a postahivatalokat nem találtuk kellőképpen korszerűeknek. Ekkora forgalom nyugodt lebonyolításához több kezelési gépre lenne szükség. A szociális intézményeket azonban mintaszervezeteknek ítéltük. Kiválóan meg van szervezve az üdültetés, a gyermekekről való

gondoskodás. Nagyszerű dolog a gyás és a gyed. Irigylésre méltó tapasztalatokra tettünk szert az érdei óvodában. Nagy vívmánynak tekintjük a nők 55 és a férfiak 60 éves nyugdíj-korhatárát. Egyáltalán, úgy érezzük, hogy a magyar szakszervezeteknek igen nagy a hatáskörük és a befolyásuk. Nem kell mást említenem, mint az egyetértési jogot.

— *Hazamenne bizonyára be kell számolnia tapasztalatairól. Vólna-e valami életrevaló javaslata, amellyel még érdekesebbé, élvezetesebbé lehetne tenni a soron következő csoportok itteni üdülését?*

— Talán azt jegyezném meg, hogy nekünk, norvégoknak túlságosan meleg volt a hévízi fürdő. Az idejövő csoportok összetétele nem teszi szükségessé a gyógyvizet. A gőzölő medence helyett, főleg fiataljainkat, inkább vonzotta a Balatonban való hűsölés, még ha ezért el is kellett Keszthelyre utazni. Természetesen ehhez hozzájárult a jól kifogott kánikula is. Tudjuk, hogy ez még a helybelieket is megviselte.

— Minde mellett semmi okunk sincs panaszsra, sőt szívesen eljárnánk már a jövő nyáron is, folytatva az ismerkedést ezzel a szép országgal és a kedves, vendégszerető, mindig vidámnak látszó magyarokkal... és hogy újból izelgethessük zamatos ételeiket és nemes borait.

Mielőbbi viszontlátásra!
Benda István

A zene nem ismer nyelvi különbséget

Ifjúsági üdülőcsoport az NDK-ban

A magyar és az NDK-beli posta, illetve szakszervezeteik megállapodásának értelmében ezen a nyáron is ifjúsági csoportok csereüdültetésére került sor.

A 36 tagú magyar csoport a drezdai repülőtérre érkezése után a város nevezetességeivel ismerkedett. Vendéglátóink vároznéző villamossal utazva mutatták meg Drezdát. Láthattunk sok régi épületet, megcsodálhattuk az újépítésben egyre kiteljesedő Zwinger épületsorát, majd megtekinthettük a régi mesterek műveiből összeállított kiállítást.

Másfél napi kinntartózkodás után csoportunk kétfelé vált. Húszan Drezdában maradtak és részben a városban és környékén sétáltak, kirándultak, de eljutottak a porcelánjáról híres városba, Meissenbe is. A 16 tagú másik csoport vonattal továbbutazott Neubrandenburgba. A késő estig tartó vonatkozás nem törte meg a felfedező kedvet; még a megrázkéző éjszakáján városnézésre indultunk.

Egy hét alatt vendéglátóink gazdag programról gondoskodtak. Megismerkedtünk a középkorban alapított Neubrandenburg történelmével. A helytörténeti múzeumban hatalmas filcpapucokban csoszogva sok különleges tárgyi emléket lát-

hattunk. Fényképeket készítettünk az óvárost körülvevő falakat őrző négy kapuról, amelyek a város jelképei is.

Tapasztalhattuk, hogy milyen gondosan őrzik, ápolják történelmi emlékeiket. Megcsodálhattuk azt az építészeti rendszert, amely a régi értékeket és a modern épületeket egységes harmóniába kovácsolja.

Utunk során lehetőségünk volt az NDK-beli postások munkájába is bepillantani. Láthattuk, hogy milyen körülmények között élnek és dolgoznak a fiatalok.

Az ifjúsági klubjukban szervezett találkozón sok szó esett közös dolgainkról, munkánkról, szabad időről, zenéről, sportról, majd az esti diszkó minden nyelvi nehézséget áthidal. Hangulatunkat még a szállásunkig kitartóan zuhogó eső sem tudta lehűteni.

Az egy hét alatt több kirándulást szerveztek számunkra: jártunk Berlinben, ahol a rakétagyorsaságú liften utaztunk a tévétoronny kilátójába, ahonnan madártávlatból csodálhattuk a napfényben fűrdőző várost. Vároznéző sétánk során láthattuk azt az építkezést, ahogy a még meglevő háborús sérüléseket igyekeznek eltüntetni, és az épületeket eredeti formában helyreállítani.

A Pergamon Múzeum kincsei is nagy hatást tettek ránk. Az ókori Róma, Bizánc és Babilon épületrészeinek hatalmas termekben történő felállítása kivételes élményt jelentenek a látogatók részére.

Eljutottunk a történelmi nevezetességgű városba, Potsdamba, ahol szinte minden épület egy kis történelem, múzeumjai pedig sok látogatót vonzanak.

Hajókiránduláson vettünk részt a Neubrandenburg mellett lévő Tolleusee tavon, amelyről megtudtuk, hogy 30 méternél mélyebb, és partja igazi üdülőparadicsom.

Egy teljes napot tölthettünk a „hideg” tenger partján, amely ottlétünkön 21–22 fokos volt, és a tengerparti homok úgy égette talpunkat, mintha a sivatagban lennénk. Csoportunkból sokan most találtak először tengerrel, és ennek örömeire és persze a nagy hullámmal miatt, időnként kortyoltak a sós vízből.

Hazautazásunk napján a berlini repülőtérre találozott újra a két csoport, és gépünk indulásáig nem győztük élményeinket egymásnak mesélni.

A csoport hangulatára talán legjellemzőbb volt, hogy egy emberként sóhajtottunk: jó volna jövőre, veletek, ugyanitt.

Földi Antal

Az országos bélyegnap alkalmából kiállítást rendeztek a MABÉOSZ-ban. Az érdeklődők 37 gyűjteményt tekinthettek meg.

Az új igazgatóság első éve

Több mint egy év telt el azóta, hogy az elnöki döntés értelmében megalakult a Hírlap és Postaszállítási Igazgatóság. Ez adja aktualitását annak, hogy a Postások Szakszervezetének elnöksége az augusztusi ülés napirendjei közé felvette a „Hírlap és Postaszállítási Igazgatóság létrehozásának tapasztalatai, különös tekintettel a dolgozók élet- és munkakörülményeire” című témát.

Milyen eredményekről, illetve problémákról tud az új igazgatóság beszámolni?

Ez a kérdés nemcsak az elnökség tagjait, hanem dolgozóinkat is érdekelte. Az alapszervezetektől a területi szakszervezeti bizottságig minden testületben élénk vita alakult ki, és a vélemények figyelembevételével készült el az igazgatóság beszámolója.

Felkészülés az átszervezésre

Egyöntetű tapasztalatként állapíthatjuk meg, hogy az átszervezés megelőző időszakban és azután is minden fórumon megfelelő tájékoztatást kaptak a dolgozók az új szervezeti rend kialakításának folyamatáról. Az emberekkel való törődést jól tükrözi, hogy a nagymértékű létszámmozgás, munkakör- és hatáskörváltások ellenére jogsértés nem történt, munkaügyi vitára nem került sor.

A kezdeti időszakban az átszervezés által kevésbé érintett területeken közömbösebbek voltak a dolgozók, várakozással csak az új irányító apparátus munkájára tekintettek. Az előrehozott szakszervezeti választásoknak — a demokratikus fórumok gyors kialakításának —, valamint a rendszeres tájékoztatásnak köszönhető, hogy aránylag rövid idő alatt az egységes teni akarás lett a jellemző. A fórumok eredményes működése céljából nagy figyelmet fordítottunk a résztvevők felkészítésére. Új kezdeményezésként a tszb üléseire — jelentősebb témák tárgyalása esetén — az alapszervezeti titkárokat is meghívtuk.

Zökkenőmentes átállás

Az igazgatóság fő célja az volt, hogy az átszervezést a szolgáltatások minőségének romlása nélkül valósítsuk meg. Még nekünk is meglepetést okozott, hogy a kollektív szellem ennél lényegesen jobb eredmények elérésére sarkallta a dolgozókat. Maradványmen-tesen zártuk a csúcsforgalmat, s a legtöbb minőségi mutató fo-

lyamatosan javul. Ennek elérésében komoly szerep hárult a munkaversenyben részt vevőkre. Az igazgatóság területén jelenleg 103 brigád működik, ez az összlétszám 40 százalékát jelenti.

A szakszervezeti életben — a létszámmozgás és az új alapszervezetek kialakítása ellenére — nem okozott törést a szervezet-korszerűsítés. Az igazgatóság alapításakor a szervezett-ség csak 80 százalékos volt, az 1986. évi tagdíjbesorolás időpontjára elértük a 93,2 százalékot. Úgy ítéljük meg, hogy van még tennivalónk ezen a területen, hiszen az országos átlagtól még messze vagyunk. Örömmel tapasztaltuk, hogy az alapszervezetek által rendezett kulturális és sportesemények száma növekedett.

Figyelemre méltónak találjuk ezeket az eredményeket — melyek egyrészt az új szervezet, nem kismértékben azonban dolgozóink bizonyítani akarásának a következményei — hiszen az igazgatóság nem men-

tes a problémáktól. A fizikai munkakörökben lévő jelentős létszámhiányt 30 százalékos fluktuáció súlyosbítja. Az azonos tevékenységek összevonása miatt egy-egy munkakörön belül indokolatlan bérkülönbségek keletkeztek. A munkamóráról meg kell szüntetnünk. Ezt csak helyes bérpolitikával és megfelelő ütemezéssel valósíthatjuk meg.

Egyes munkakörökben Budapest vonzáskörzetéből és az ország egész területéről kényeszerülünk alkalmazni dolgozókat. Ennek következménye, hogy létszámunk egytizedét munkásszálláson kell elhelyeznünk. A postai munkásszállásokon kívül 180 férőhelyet bér-lünk más vállalatoktól. Ez költségeinket jelentősen növeli.

Épületgondok

Legsúlyosabb gondunk az igazgatóság létesítményhelyzetéből adódik, mely egyértelműen az átszervezés következménye. Az igazgatósági törzs és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Iroda dolgozóinak a József nádor téren való elhelyezése jelenleg is megoldhatatlan helyzet elé állítja a szakmai és a társadalmi szervezetek vezetőit. Az irodák többségében zsúfoltság van, a szociális helyiségek száma sem felel meg a normatívának. A szakmai munkát jelentősen hátráltatja, hogy mind az irányító apparátust, mind a végrehajtó egységeket így is csak több telephelyen lehetett elhelyezni. E problémák kritikus szemlélete egyre erősödik, megszüntetése az igazgatóság erejét azonban meghaladja.

Szociális ellátás

A dolgozók szociális ellátottságának hiányosságait az új szervezet nagyrészt örökölte. Az eltelt időszak e hiányosságok feltárásán túl csak a már megkezdett munkák folytatására és a legégetőbb feladatok megoldására volt elegendő. Például a Napilapfeldolgozó Üzem Somogyi Béla utcai expedíciójának rekonstrukciója befejeződött, az ott dolgozók már kultu-

rált környezetben végezhetik munkájukat. A Színeslapfeldolgozó Üzem elavult telephelyén azonban csak a helyzet további romlását tudjuk megakadályozni. Lényeges javulást a Hírlapfeldolgozó Gócézem átadásától várhatunk. Két nagy üzemünk, az LF és az MCSV területén az állag megővését a szociális helyzet fokozatos javítására törekszünk, például a normáknak megfelelő öltözők kialakítását tervezzük.

Az igazgatóság dolgozóinak 61 százaléka fizikai állományú, ezért a területi szakszervezeti bizottság különös figyelmet fordított arra, hogy az üdültetési lehetőségek ne romoljanak. A bérlemények ez évi bővítésével sikerült elérni, hogy a dolgozók igényeinek többségét ki tudtuk elégíteni. Szükségesnek tartjuk azonban, hogy a bérleményeket a társpostaszervek-hez hasonlóan saját üdülővel váltsuk ki a jobb ellátás céljából.

Nem tartjuk megfelelőnek az üzemorvosi hálózat jelenlegi formáját. A „keleti tömb” üzemorvosi ellátását 8 órában foglalkoztatott orvossal kell megoldani. Ezt indokolja az ott dolgozók száma, valamint a rendszeres alkalmassági vizsgálatok iránti igény.

A korántsem teljes felsorolásból is látszik, hogy a VII. ötéves munkavédelmi és szociálpolitikai terv készítése során nagy figyelmet kellett fordítanunk az igények és a lehetőségek összhangján túlmenően a helyes rangsorolásra is.

*

Az elnökség a beszámolót elfogadta, és határozatában megállapította, hogy az igazgatóság alapításakor a tárgyi feltételek hiányoztak, melyeket központi támogatással kell megszüntetni. A jelentős létszámmozgást az igazgatóság humánusan oldotta meg. A szociális helyzet javítására, a létszám- és bér-gondok megoldására az igazgatóság készítsen programot, és azt következetesen hajtsa végre. Az orvosi ellátás javításához és üdülővásárláshoz az igazgatóság a lehető legrövidebb időn belül kapjon központi segítséget.

Konrád Ervin

20 év a munkavédelem szolgálatában

Az egyik legszebb és legnemesebb feladat az emberekkel való törődés, a dolgozók számára a biztonságos, egészséges munkafeltételek megteremtése, munkakörülményeik folyamatos javítása. E célok megvalósítását segítik elő — a szakmával szorosan együttműködve — a szakszervezeti munkavédelmi bizottságok.

A miskolci tszb-nél munkavédelmi téren igen szép eredményeket értek el. A VI. ötéves tervidőszakban több nagy létesítmény készült el. Ezek között a legjelentősebb a leninvárosi és a miskolci új postaforgalmi és műszaki épület, továbbá Egerben a gépjármű-szállítási üzem új telephelye. Belpártfalva postahivatala és a szerencsi körzetmesterség is korszerű, új épületbe költözött. A nagyobb létesítményeken kívül elkészült 35 kisposta is. Az új létesítmények üzembe helyezésével a dolgozók munkakörülményei lényegesen javultak. Ez a javulás több száz postás dolgozót érintett kedvezően.

Az említett időszakban a tszb területén a munkavédelmi pénzügyi ráfordítások évről évre — a postai átlagot meghaladó mértékben — jelentősen növekedtek. Míg 1980-ban a munkavédelmi ráfordítás 24,6 millió forint volt, 1985-ben már 99 millió forintot fordítottak munkavédelmi célokra.

Dicséri a munkavédelmi tevékenységet az a tény is, hogy az elmúlt tervidőszakban a tszb területén halálos baleset nem volt, a balesetek száma is csökkenő tendenciát mutat.

Az elért eredmények természetesen tükrözik a tszb munkavédelmi bizottságának jó munkáját is, hiszen a hiányosságok, a foglalkozási ártalmak feltárásával, a folyamatos ellenőrzési tevékenységgel, az éves és távlati munkavédelmi tervek véleményezésével, a javaslatok összegyűjtésével, feldolgozásával és továbbításával, valamint a balesetek vizsgálatánál szerzett tapasztalataival nagymértékben részese a munkavédelmi tevékenység egészének.

A tszb munkavédelmi bizottságának vezetője immár 20 éve folyamatosan Horváth Sándor,

aki a postaigazgatóság újítási előadója. Tulajdonképpen már több mint negyedszázada foglalkozik munkavédelemmel, hiszen a posta kötelékébe lépése utáni évben, 1958-ban megválasztották a miskolci postaműszaki üzemek szobtitkárává. Már titkárként is intenzíven foglalkozott a munkavédelemmel. Volt vonalfelügyelő, szakmunkásoktató, majd 1966-ban a postaigazgatóságra helyezték, jelenlegi munkakörébe. Ez időponttól tszb-tag, a munkavédelmi bizottság vezetője.

Ötvenkét éves, határozott egyéniség, tele munkakészséggel. Fel-szólalásaiban általában a munkavédelmi érdekeket képviseli. Igen jó szakmai és társadalmi munkájának elismeréseképpen több ízben volt kiváló dolgozó, háromszor részesült Igazgatói Dicséretben, kapott Vezérigazgatói Elismerést, Miniszteri Dicséretet, kiérdemelte a Posta Kiváló Dolgozója kitüntetését is. Kiemelkedő szakszervezeti munkájáért előbb Szakszervezeti Munkáért oklevélben részesült, majd kétszer is megkapta a Szakszervezeti Munkáért kitüntetés arany fokozatát.

Horváth Sándor az elmúlt húsz év legnagyobb eredményének azt tartja, hogy a tszb területén megszűntek az életveszélyes hivatások, fokozatosan felszámolják a korszerűtlen munkahelyeket, gépeket, berendezéseket. Ez utóbbi feladat folyamatosan szerepel a VII. ötéves tervi célok között is.

Legfontosabb céljának továbbra is az emberekre való fokozottabb gondoskodást, életük, testi épségük védelmét, munkakörülményeik folyamatos javítását, valamint a munkabiztonság tevékenységének színvonalamelését tartja.

Horváth Dezső

Először a HTE rendezésében Országos postás konferencia Sopronban

Kirkovits István, a Soproni Postaigazgatóság vezetője megnyitja a tanácskozást

Idén Sopron adott otthont a kétvétenként megrendezendő országos postás konferenciának, amelynek jelentőségét több tény is emelte. Első alkalommal szervezte a tanácskozást a Híradástechnikai Tudományos Egyesülés, és különleges jelentőségét emelte, hogy a VII. ötéves tervidőszak elején itt is alkalmuk nyílt a posta vezetőinek, hogy a célokat, a megvalósítás programját kifejtjék.

A mintegy hétszáz résztvevő jelenléte igazolta is ezt a fokozott várakozást, hiszen a konferencia nyitó ülésén valamennyi postai ágazat vezetője előadást tartott.

Kirkovits István a Soproni Postaigazgatóság vezetője üdvözölte a megjelenteket, valamint az elnökségben helyet foglaló Tóth Illés államtitkárt, a Magyar Posta elnökét és Gricserné Heszky Enikőt, a Postások Szakszervezetének főtítkárát, dr. Tótfalvi Gyulát, a HTE főtítkárát és a megye vezetőit.

A nyitó előadást Tóth Illés tartotta. Beszédében elemezte a telefonhálózat fejlesztésének VII. ötéves tervi elképzeléseit, feladatait. Megállapította, hogy a kormány és a pártvezetés elvi támogatásának eredményeként a telefon soha nem látott mértékben fog fejlődni az elkövetkező időszakban. Ennek a támogatásnak köszönhetően a távbeszélő fejlesztésének tervezése nem zárult le, és a folyamatban lévő tárgyalások sikerétől függően a megemelt lehetőségekhez képest is nagyobb ütemű lesz a fejlődés. Számok-ra lebontva ez azt jelenti, hogy az új tervidőszakban a posta 33 milliárd forintot fordíthat a telefonra, amely mintegy 355 ezer új állomás telepítését teszi lehetővé. A további hittelárgyalások eredményeitől függően pedig újabb 100 ezer telefonnal gazdagodhat a posta és a magyar népgazdaság.

Tóth Illés arra is felhívta a figyelmet, hogy a terv teljesítése minden postástól minden eddigénél nagyobb erőfeszítést követel. Ennyi telefont még soha nem épített a Magyar Posta. A sikeres végrehajtáshoz a ve-

zetők, a dolgozók és az új szakemberek magasabb szintű munkájára a képzés és utánpótlás helyzetének javítására van szükség.

— A magyar telefon ügye nem tűrhetett további halasztást — mondta az államtitkár —, ezért az eddigiektől eltérően jelentős hitellel, hatmilliárd forinttal kellett meg támogatni a programot.

A nyitó előadás után Doros Béla általános elnökhelyettes a fejlesztési program közgazdasági mutatóit elemezve arra hívta fel a figyelmet, hogy a végrehajtás pontos menete még nem alakult ki, ezért fontos, hogy ez a program minél hamarabb elkészüljön. Ehhez a tervező szakemberek hatékony és gyors munkájára lesz szükség.

Dr. Kertész Pál postaforgalmi elnökhelyettes a klasszikus posta előtt álló feladatokat ismertette, hangsúlyozva, hogy a nagyarányú telefonfejlesztés mellett a posta többi szolgáltatása nem romolhat.

Dr. Valter Ferenc távközlési szolgáltatási elnökhelyettes szót a távközlés többi ágazatáról is, azok VII. ötéves tervi feladatait ismertette.

A plenáris ülésen végül dr. Oláh László igazgatási elnökhelyettes beszélt arról, hogy a posta ezután is kiemelten kezeli a közönséggel való kapcsolat javítását, az igények mind magasabb szintű kielégítését.

A 13. országos postás konferencia ezután szekcióülésekkel folytatódott, ahol közgazdasági kérdésekkel, valamint a vezetők és a vezeték nélküli, illetve a klasszikus postai ágazatok előtt álló feladatokról tanácskoztak a résztvevők.

A szokásokhoz híven idén is sokakat kísérték el a családtagok, akiknek a soproniak — jó házigazda módján — változatos programokról (kiállítások, koncert, kirándulás) gondoskodtak. Újdonság volt az igazgatóságon berendezett, számítógépes információs iroda is, ahol minden ügyes-bajos dolgot elintézték a szívélyes vendéglátók.

(Áts)

Csehszlovák himnusz a postás sportpályán

Szeptember 6-án 9 órakor a csehszlovák és a magyar himnusz hangjainak felcsendülése jelezte, hogy a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság és a csehszlovákiai testvérvállalat, az SDK Bratislava dolgozói között kialakult sokéves munka- és baráti kapcsolat egyik állomásaként megkezdődtek a IV. sport- és kulturális találkozó versenyei.

A sportversenyeknek a postás sportpálya nyújtott remek feltételeket, amelyeket a több mint száz sportoló, szlovák és magyar egyaránt, elismeréssel fogadott. 5 sportágban, 9 csapat részvételével zajlottak a versenyek, s valóban igazolták **Bertalan Sándor** igazgató megnyitóbeszédének alapföggelékét, amely szerint ez a találkozó is erősíti a postás dolgozók összefogását, a népeink közötti barátság erősödését, és kifejezi legfőbb óhajunkat, a béke megőrzését.

Zachár Győzőné a területi szakszervezeti bizottság titkára a verseny értékelése kapcsán kifejtette, hogy a háromnapos találkozó — amely 5-én Budapest megismerésével és a Postás Művelődési Központban rendezett baráti találkozóval indult — része a SZOT által indított egyhetes rendezvénysorozatnak, amelyen dolgozónk a

béke ügyéről, megvédésének feladatairól szölkak féltő szenvedélyességgel.

Élvezetes küzdelem folyt a sportpályákon, hiszen a sportolók elsődleges célja a győzelem megszerzése. Most azonban talán kisebb jelentősége volt a megszerzett pontoknak, s előtérbe került a barátság. Nem is lehetett ez másként, hiszen a mindennapi munkában, a közös hírközlési feladatokban kialakult emberi kapcsolatok, a sokéves barátságok is ezt követelték. Ezért volt igaz **Zachár Győzőné** záró mondata, amely szerint ennek a sportvetélkedőnek nem volt vesztese, mert mindannyian gazdagabbak letünk a sport szép élményével és barátságunk erősödésével.

Az SDK Bratislava mozgalmi és szakmai vezetői, dolgozói, sportolói igazolták az értékelés gondolatait, és 65 fős delegációjuk egy balatoni túra után — amelynek végső célja a gyönyörű, vendégszerető boglárlellel Postás SZOT-üdülő volt — 7-én délután úgy indult vissza hazájába, hogy egy tartalmas, szép élményekkel, új barátságokkal és a régiük erősödésével gazdag hétfőjét töltött el magyar postások között.

Harmat István

Bizonyára sokan néztek televíziót augusztus 20-án. Nem tudom hányan várták meg a Híradó harmadik kiadását, mely — az alkalomhoz illően — az alkotmánynap tüzijáték fényrózsáinak káprázatos felvételével kezdődött.

Azt sem tudom, hogy akik még nem álmosodtak el a késői órák, felfigyeltek-e a műsor utolsó harmadában lejátszott másfél perces képsorra. A tudósítás Amerikából érkezett, az éppen soron lévő napi szörnyűségről. Tartalma röviden: 14+1 halott. Láthattuk a dupla csővű fegyverekkel lesben álló mesterlövészeket, az áldozatokat elszállító mentőket, az ideg-összeroppanást kapott, de megmentett túlélőket.

Mi történt? Valaki átokfutóként lövöldözni kezdett egy postahivatal várakozó ügyfeleire. A két órán át tartó mészárlásnak a rendőrség vetett véget, amikor elhatározta, hogy megrohamozza az épületet, mire a merénylő — utolsó töltegyével is végzett. A dühöngő, mint kiderült, a postahivatal alkalmazottja volt. Tettének feltételezett oka, hogy előző nap munkaadói elbocsátással fenyegették meg, figyelmen kívül hagyta miatt.

Eddig a hír, amit láttunk-hallottunk, s most fordítsunk egyet a dolgon: s próbáljuk elképzelni, megtörténhet-e ugyanez nálunk? Ugyebár ez ki van zárva. Egyrészt azért, mert Magyarországon nem

Demokrácia odaát... és minálunk

kaphat akárki fegyverviselési engedélyt, és a Vasedény boltjaiban nem lehet coltokat és Browningokat vásárolni. (Nálunk, ha egy postás a bűn útjára téved, legfeljebb műanyag pisztolyt használ a pénzzsárlítvány kirablásakor, vagy fejbe vereti magát a tettestársal a kapualjban.) Másrészt azért, mert a demokrácia mást jelent Amerikában, és megint mást idehaza. Ott a munkaadónak jogában áll, akár indok nélkül is, bárkit az utcára tenni, míg az alkalmazottnak megengedik, hogy emiatt kétségbe essen. S hogy azután túlszókra ragadtatja magát, s örültségeket követ el, s ehhez akár zuhánóbombázót is vásárolhat? Ittenem, talán csak nem fog minden elbocsátott munkás anarchista módszerekhez folyamodni! Ha pedig mégis megteszi, az igazán nem a munkáltató hibája...

Nálunk egyébként nem is olyan egyszerű valakinek „kitenni a szűrt”. És hallgatolag ugyan, de mindenkinek „jogában áll” egy kicsit figyelmele-

nül dolgozni. Ha esetleg baj történne, majd meglátjuk, hogy hol, kit és miben találunk vétkesnek.

Annyit beszélünk mostanában a munkafegyelméről, hogy az már gyanús: pazarolnánk-e rá ennyi szót, ha valóban szilárd lenne? Egy kis késés, pontatlanság, lazaság — ugyan kérem! Az vesse ránk az első követ, akinek tiszta a lekiismerete! Nem igaz? És ha netán figyelmeltetnek valakit? Nem-hogy őt fenyegetné az elbocsátás veszélye, de — ha úgy istenigazából megsértődik — ő fogja azt mondani, hogy ha nem tetszik, majd elmegy máshová, és kész...

A magyar munkaerőnek nem kell átokfutnia, elegendő, ha átböngészi a napilapokat: tömegével talál álláshirdetést. Sokan a több pénz és kevesebb munka reményében vándorolnak meg sem várva a dorgálást. A helyváltoztatásban az érzelmeknek semmi szerepük, nincs szükség holmi lövöldözésre. Azt hiszem, az egyetlen áldozat, amelyet ebben a játé-

ban célba veszünk: a munkaerő-
kölc. Tehát önmagunk. Mert a munkám — én vagyok. Közérzetemet meghatározhatja, hogy napi munkámat örömmel vagy unottan végzem, igénybe veszi-e szellemi vagy fizikai teljesítőképességemet, ösztönöztet-e hat-e rám, vagy csak eltologatbók valamit a havi béremért. S ha ez utóbbit lehet, az vajon jó nekem, nekünk?

Az embert a vele szemben támasztott követelmények éltetik. Értelmes célt, feladatot kell látnia maga előtt. S ha az igények olyan rendszerével találkozik, amely segíti személyiségének kibontakozását, egyéniségének fejlődését, s amely felismerteti vele, hogy másért, a többiekért, valamennyiünkért is dolgozni több, mint pusztán egyéni céljait követni, nos ez az, ami tartást, harmóniát vihet az életbe.

Nálunk teljes a foglalkoztatottság, senkinek sem kell másnapi kenyérért reszketni. De mintha még nem nőttünk volna fel igazán ahhoz, hogy élni tudjunk ezzel a biztonsággal. Nem „hatunk, alkotunk és gyarapítunk”, hanem elkényelmesedünk. A rosszul, lagymatagon, közönyösen végzett munkát azután jogosan érezzük robotnak, jutalma pedig nem megérdemelt pihenés, hanem keserű szájíz és tévutakra tereledő életvezetés.

Tessék ezen egy kicsit elgondolkodni!

— Krisz —

Híradásunk a török hódoltság után

A régi történetíró írja az 1686. szeptember másodikán visszafoglalt Budáról: „A nagy győzelmet követő két napon át Buda szabad prédája lett a tűznek és a győzőknek. A viadal éjszakáján fátylak és kánócok világánál zsákmányoltak a katonák. Másnap virradóra tűz támadt, amely végigperzselte a várost. Szeptember 3-án a győztes tábornokok szemügyre vették a borzalmasan égő Várat.”

De szomorú sorban lehetett Pest is, ahol szintén alig maradt ép ház az ostrom után. Pest házaik ugyanis stratégiai okokból még az 1684. évi sikertelen ostrom idején felgyújtatta **Lotharingiai Károly** herceg. A háborúban használhatatlanná vált a hajóhid is, mely a pesti partot a budaival összekötötte. Mikor kezdődhetett el ezután a természetes élet az ország nagyobb területén és egyes tájakon, utakon a postajárat?

Verlin János István volt érsekújvári kamarai élelmészeti biztos, most budai kamarai inspektor, nagy hivatalnokai gárdájával, hamar elkezdte az újjáépítést. Ausztriából toboroztat mesterembereket, elsősorban kőműveseket és ácsokat. „Budára dirigálja a kecskeméti és kőrösi robotosokat.”

A bécsi kamara magyaroknak nem akar adni házhelyet a Várban, legfeljebb egy-két mágnásnak. Az alsóvárosban és Pesten ugyan megtűrték a protestánsokat, azonban ezek nem kaphattak polgárjogot. A császári kamara még a görög-keleti vallású szerbek megtelepedését sem akarja megengedni Buda és Pest területén, legszívesebben csak a németeket, „a haditanács kívánságára azonban engedett merev álláspontjából...” A Várban csak katonatisztek, császári tisztviselők, jobbmódú német tisztosok vagy kereskedők, szerzetesek és egyházi előkelőségek kaptak házhelyet. A magyarok közül pedig csak a nádornak, a Pest megyei alispánnak, az Esztergom megyei alispánnak és **Salgáry Péter** postamesternek juttattak házhelyet a régi magyar királyok fővárosában. **Salgáry Péter** említett még mint postamestert 1688-ból, „aki egyik első pol-

gármestere volt Budának. Idejét előszíniülleg jobban lefogalta a posta, mint a polgármesterség.”

1696-ban arról panaszkodik a budai összeírók jelentése, hogy a pestiek a legelőnek is kevés hasznát látják, nemcsak a gyakori árvizek miatt, hanem azért is, mert a sok katona, a sok császári meg vármegyei futár és a posták használják el a szénatermést. És most bízzuk magunkat a régi krónikáiról, mit mond az ekkori magyar postáról, mely az utazás, a szállítás és a hírközlés lebonyolítója is volt.

„A teher- és személyforgalmat a postakocsik, meg a szerkeszgek, más néven országos kocsisok bonyolították le, ami nem kis feladat volt, egyrészt mert az országutak, különösen tavaszi olvadáskor és őszi esőzések idején jóformán járhatatlanok voltak, másrészt kockázatos volt a posta és a fuvaros tevékenysége, mert az útonálló állandóan riasztgatták, sőt nemcsak riasztgatták, hanem gyakorta kifosztották őket.

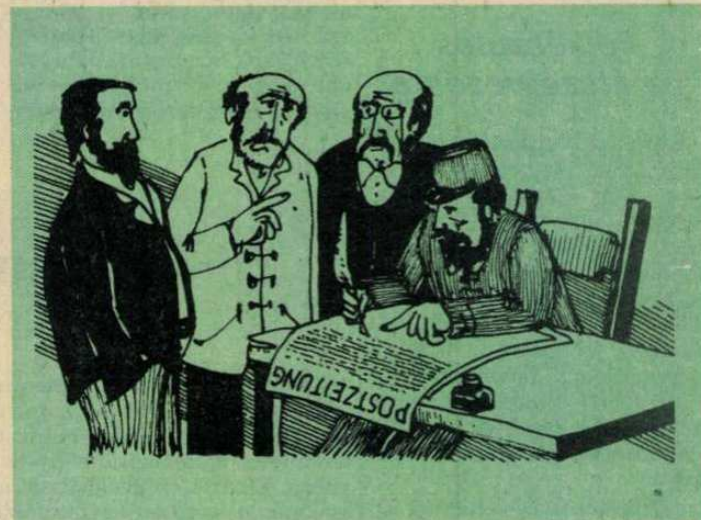
A postakocsi a főútvonalakat járta. Csak leveleket, esetleg értékes küldeményeket szállított — és eleinte csak egy-két utast vett fel a csészára vagy lovat adott bérbe az utasoknak. Csak később jött divatba az olyan omnibusz-szerű postakocsi, melyben több utas is elfért. A magyar posta az osztrák postával egyetemben a Paar család privilégiuma volt, melyet hűbérjogon bírt. Budavárra visszafoglalása után budai postamesterré **Salgáry Péter** nevezték ki, aki egy esztendőig polgármestere is volt Budavárnak. Fényt vet az akkori állapotokra I. Lipót 1695-ben kiadott postarendtartási rendelete. Ebből megtudjuk, hogy az utasok legfeljebb 50 font (28 kilogramm) poggyászt vihetnek magukkal.

A lovakat bérbeadó vállalkozóknak és a küldöncöknek megtiltotta a levelek gyűjtését és a postakürt használatát. A küldöncök is használhatták a kürtöt, hogy éjnek idején bezárt helyiségek elé érkezve, vagy vízeknél az átszállás céljából jelt adhassanak, de az ő kürtjük szavának másnyelvennek kellett lennie, mint a postakürtökének, nehogy összetéveszkés a kettőt. A postamesterek és a szállítók különben gyakran ki voltak téve a pasasérok durva

erőszakoskodásának. Épp ezért a postapátens megengedi az erőszakoskodó utasokkal szemben az önvédelmet és az erőszak viszonzását. Sőt a pátens arra is felhatalmazza a postamestereket, hogy az erőszakoskodó utasokat a postaszállítástól kizárják...

vagy kocsiával azonnal el kell látni, hogy tovább utazhassék.”

Egy loért az utasok fél birodalmi tallért fizettek, azaz egy rénes (rajnai) forint vagy 60 krajcár, 120 ezüstdénár értékű pénzt. Ez akkor egy nagyobb bárány ára volt.

Az úgynevezett újságcédulák szerkesztését pedig a pátens szintén a postának engedte át. Az „újságcédula” őse a mai hírlapnak. A posta a „messzünnen jött emberek” találkozóhelye volt. Ennél fogva a postamester első kézből kapta a szenzációkat. Ezeket a szenzációk és kevésbé szenzációs híreket szerkesztette újsággá a postamester, és szétküldte azoknak, kik megrendelték, vagy akik kíváncsiak voltak rá. A Postzeitung-
ok tehát a postamesterek mellékjövendelmek voltak. Az újságcédulák előbb csak kézzel írott formában kerültek a „nyájas olvasó” elé, később azonban ki is nyomtatták, mikor rájöttek, hogy üzletnek sem utolsó az újságcédula.

Lipót császár 1695 utáni pátense megengedi, hogy a postamesterek a postalovakon kívül, melyek után járandóságait kapják, tartozzanak még bizonyos számú lovat és legalább két hintót tartani.

A hetenként kétszer ide-oda járó rendes postát éjjel-nappal, mindenkor meghatározott időben, lóháton kell szállítani, s nem gyalog, vagy alkalmilag. Külön postát vagy stafétát sürgősségükre való tekintettel erős ügetésben, pontos időre kell szállítani. Az érkező utast a körülmények szerint lóval

„A postaszabályzat kimondja azt is, hogy a levéldíj ívenként 6 krajcár, a csomag latonként szintén 6 krajcár legyen.”

A lat az akkor még 56 dekás font 1/32 része, azaz egy és háromnegyed dekagramm. A csomag díjtételéért tehát 12 darab nem egészen 20 dekás zsemle lehetett kapni. Ez mai pénzben megközelítőleg 9 forint 60 fillér. — Az ekkori dénár nem a régi volt, sok rézzel rontották a hajdan nyolcszorta értékesebb ezüstdénárunkat.

Az 1698-as Pest megyei összeírás szerint a hajdani Pilis vármegyében meglepetésre csak **Veresváron** írnak be postamestert. Bizonyosan a fontos budai-esztergomi út kívánta ezt. A Tolna megyei Tamásiban ugyanakkor egy megyei gyűlésen jelen van: „**Daróczy István** paksi örökös főkapitány és ugyanottani postamester.

Közlő: **Hegedűs László**

(Ilyen volt tehát a postai szolgáltatás Magyarországon a XVII. század végén, Buda visszafoglalása után. Az első jól szervezett és gyors postaszolgálat majd csak a Rákóczi-szabadságharc idején jön létre hazánkban. E korról azonban — **Kamody Miklós** tollából — az elmúlt években már foglalkoztunk lapunkban. A szerk.)

Zachár Győzőné tszb-titkár átadja a díjat Tomas Račko titkárnak

Forgácsok

— Kedvesem — nyájaskodik az angol feleség —, úgy veszem észre, már nem szeretsz, legalábbis nem annyira, mint a munkahelyedre, a postát. Örök-ké uni ücsörögsz, ünnepnap is bejársz, bele vagy bolondulva a postádba. Megfigyeltem, egyetlen postai rendezet, dátumát sem fejtetted el, ezzel szemben nem tudod az emlékeztetőbe vélni, hogy mikor is esküdünk egymásnak örök hűséget.

A férj nyomban kész a válasszal:

— Tévedsz, Babus! Igenis pontosan tudom. Pontosán akkor esküdünk örök hűséget egymásnak, amikor a postaügyi minisztériumban nagy vita folyt azon, hogy kiadjanak-e új formában Erzsébet királynő arcképével új légibélyeget.

megroggyanva tér vissza a postahivatalba. Agyában a telefonszám után kutat, de nem találja. A felvételes lánykához lép:

— Bocsanat, kisasszony, fel szeretném hívni Inndorfban a sógoromat, de... Nem tudja véletlenül, mikor fedezték fel Amerikát?

A hírlapos nagy dérral-dúrral beállít az orvoshoz:

— Doktor úr, ne rémisztgesen engem a betegségem hosszúsága, tudományos elnevezésével, mondja meg nyíltan, őszintén, mi a bajom!

— Nézze, ha egyáltalán lehetek őszinte, megmondhatom: ön egyszerűen lusta. Ennyi az egész: lusta. Érti?

— Érttem, doktor úr. De megkérem, mondja meg nekem a lustaság latin megfelelőjét, hosszúsága, tudományos elnevezését, hogy közölni tudjam a hivatalban a főnökkel.

Németből átdolgozta:
Dénes Géza

Nemcsak művelni, művelődni is kell

A hagyományokhoz híven, augusztus 20-a tiszteletére kulturmunkásokat tüntetett ki a SZOT. Szakszervezetünk javaslatára **Ábrahám Mária**, a Szegei Postaigazgatóság képzőművészeti körének vezetője, **Bundik Zsigmond**, a Postás Művelődési Központ igazgatója és **Kovácsné Szabó Margit**, a Postások Szakszervezete kulturális, agitációs és propagandaszakosztályának munkatársa részesült elismerésben.

Elegáns, piros brokát ruhájához hasonlított Ábrahám Mária arcszíne, a nagy izgalom festette a pirt. Sok-sok szöke haja rendezetlenül elrendezve — szép korona. Számtalan kisebb-nagyobb elismerést kapott már munkásságáért, de ez az első Kiváló Munkáért kitüntetés. Nagy nap tehát ez a mai.

1975-ben alapítója volt a Szegei Postás Képzőművészeti Körnek. Nehéz volt az indulás, hiányoztak a technikai feltételek. Ki kellett verekedni a támogatást. Először produkálniuk kellett, akkor állt melléjük a tanács művelődési osztálya, a szakszervezet és munkaadójuk.

Jelenleg tizenkét tagú a kör, az igazgatósághoz tartozó három megyéből verbuválódtak. Ma már elismerik művészi tevékenységüket. Nagy privilégiumot kaptak, az országban mindenütt szívesen fogadják tárlataikat, sőt, országhatáron kívül is. Legutóbb nagy sikerük volt a kőszegi várbán és Szabadkán. A szabadkai munkásegyletem festő és szobrász klubjával évek óta szoros, baráti a kapcsolat, ők is elhozzák műveiket Szegegre.

Mária aktív szervező. Felvette a kapcsolatot a Hollóházi Porcelángyár igazgatójával, aki örömmel ad otthont a postások alkotásainak, a Szász Endre-kiállítás szomszédságában. A vállalat vezetőjének olyan elképzelései is vannak, hogy megbízást ad majd egy-egy alkotónak porcelánminták tervezésére.

Tervei között szerepel egy bemutatókötés a budapesti Postamúzeumban. Az igazgató ígérete ehhez már megvan.

A szorgalmas közösségi munka mellett fáradhatatlan alkotó. Már tízéves korában eljegyezte magát a festéssel. Első — de ma is kedvenc — műve a Maros menti ősz. Ettől nem válik meg, pedig ma már eljutott oda, hogy hármával-négyesével vendékvinnék a képeit. Úgy érzi, kezd a csúcsra érkezni. Ennek számtalan jele van. Nemcsak az itthoni, hanem a külföldi elismerés is. A római postáskiállításán aranyplakettel jutalmazták, volt önálló kiállítása Nürnbergben és Bécsben. Most van meghívása Kanadába, torontói, montreali, buffalói tárlatra.

Művészi tevékenysége mellett minden maradék idejét a családjának szenteli. Ikerlányai vannak. Andrea a mamától örökölte tehetségét, kirkatrendező-dekoratőr, és az egyéves Andris és a négyéves Vivien anyukája. Máriának — aki gyógyszerészsáztársas — októberben lesz az esküvője.

Az anyuka, a fiatal, csinos nagymama repülne haza családjához nagy örömeivel, ám a vonat csak fél kettőkor indul.

Bundik Zsigmond a Szocialista Kultúraért kitüntetést kapta. Nézzük az ide vezető utat! Érettségi után került a hencidai fiú a Debreceni Postaigazgatóságra. Először a segédtisztai tanfolyamot végezte el, majd nagyon fiatalon, huszonkét évesen került a postástisztire, Budapestre. Az otthonról való kimoz-

dulás a jövőjébe is beleszólt, ugyanis a tanfolyamon ismerte meg majdani feleségét, aki után a fővárosba jött. Közben megállás nélkül tanult. Elvégezte a felsőfokú oktatást, majd a belső ellenőri és üzemszervezői tanfolyamot. S ha már ennél a témánál tartunk, akkor folytassuk is ezzel. A Ho Si Minh tanárképző főiskolán, majd a marxista-leninista egyetem szakosító-jának pártépítés-politikai vezetés szakán szerzett diplomát.

Volt a hajdú-bihari postahivatalokban rendszeres helyettes, nagyon szeretett oktatni, fiatalokat nevelni. A Budapest vidéki Postaigazgatóságnál dolgozott az ellenőrzési és oktatási osztályon, 1971-től pedig a tsz-b kulturális, agitációs és propagandabizottságát függetlenített munkatársként vezette. 1977-ben nevezték ki a Postás Művelődési Központ igazgatójává. Szívesen vállalta, közel állt hozzá az új feladat, hisz korábban is hasonló csinált, csak kibővült, szélesedett a területe, megnőtt az eszközár.

Nehéz időszakban vette át a vezetést, gond volt a munkahelyi légkörrel, a szervezeti felépítés sem volt a legmegfelelőbb.

Első lépésként elkészült az új szervezeti-működési szabályzat, ez volt a dolgok adminisztratív oldala. A másik oldala volt a fontosabb és időigényesebb: rendet kellett teremteni a fejekben, s ami szorosan ehhez tartozott, helyére kellett tenni a dolgozók erkölcsi-anyagi elismerését, s magát a Művelődési Központot is. Erre ráment körülbelül öt esztendő, de bekövetkezett a pozitív változás, jó kollektíva alakult ki, 25 főállású, 12 részfoglalkozású, 29 szerződéses dolgozó van.

A technikai, személyi feltételek javulása hozzájárult a munka tartalmának gazdagodásához. Ízelítőül csak egy-két példát. Az 1978-as adatokhoz hasonlítva 264-ről 425-re nőtt az amatőr művészeti csoportok taglétszáma, 32-ről 79-re a tanfolyamok száma. A TIT budapesti szervezete aranyplakettel ismerte el a központ ismeretterjesztési munkáját; évente mintegy 400 előadáson 14 ezer postás dolgozó vesz részt.

Sokáig Törökbálinton volt az otthonuk, ott nőttek fel a gyerekek, kellemes környezetben. Ott szerették meg a növényeket, az állatokat. Bundik Zsigmond lakóhelyükön is népszerű volt, öt évig dolgozott a népfőntbizottság elnökeként a községért. Másfél éve költöztek Újpestrre, ahol a posta segítségével kaptak lakást. Most már szívesen jönnek a fővárosba, mivel a gyerekek középiskolások.

Fényképek is előkerülnek a családról, s az egyikből kiderül, hogy az igazgató szenvedélyes horgász. Ritkán hódolhat azonban szenvedélyének, mert úgy véli, a művelődést nemcsak szervezni, hanem művelni is lehet, kell. S ezt egész családjára is igényli. Márpedig a szabadidő, az együtt töltött idő nagyon kevés. Ezzel a legnehezebb gazdálkodni.

„Még jó, hogy délután vendégségbe megyünk, s rendszeresen felöltöztetem, különben nadrágban jöhettem volna ide” — mondta Kovácsné Szabó Margit, aki pedig a szakszervezet központjában dolgozik, mégis sikerült előtte titokban tartani a jeles kitüntetést. Valóban meglepetés volt számára.

Munkás éveinek száma mindössze tizenhárom, 1972-ben fejezte be a postaforgalmi szak-középiskolát. A Budapesti Postaigazgatóság állományába került, rendszeres helyettesként dolgozott két évig. Nagy szeretettel beszél erről az időszakról, meghatározó volt a postához való kötődésében. Rákoskeresztúron kishivatal-vezető lett, innen került a másfél éves nappali tiszti tanfolyamra.

Közösségi embernek született. Az igazgatóságon is, az oktatási központban is fáradhatatlan szervezője, mozgatója volt a KISZ-életnek, végig titkárként dolgozott. Valószínűleg ezzel hívta fel magára a szakszervezet figyelmét, ugyanis a tanfolyam elvégzése után mindössze fél éve dolgozott a 10-es hivatal főpénztársaként, amikor megkeresték, és hívták a kulturális osztályra. Ez 1977-ben történt. Tehát már kilenc éve kulturmunkás a szakszervezet központjában. Munkaköri feladata a közművelődés szervezése.

Pályamódosításról van szó? Bizonyos értelemben igen, de tulajdonképpen mégsem. Egy kulturált emberhez közel áll a kultúra, s ki terjeszthetné azt a legnagyobb odaadással a posta területén, ha nem az, aki mögött már szakmai és mozgalmi múlt van? Margó vallja, hogy ez adott neki stabil alapot az új feladat ellátásához. És amit soha nem felejt el, vezetői, kollégái kezdetől segítették a beilleszkedésben, az itteni munkamódszerek, munkastílus megismerésében, megtanulásában.

Új volt azonban számára, hogy korábbi beosztásaiban naponta mérhető volt munkájának eredményessége, itt viszont néha csak évek múlva mutatkozik az eredmény. Viszont óriási öröm egy-egy sikeres akció.

Még most is csillogó szemmel mesél a „40 év szabad hazában” című szellemi vetélkedőről, amely 2040 postás dolgozót mozgósított színvonalas felkészülésre.

És a csendesebb, szabadságokkal tűzdelt nyári hónapok után már folyik a készülődés az őszi indításra. Elkészült a VII. ötéves terv közművelődési terve, ennek alapelve: a közművelődés segítse a postai szolgáltatási kultúra fejlesztését, ehhez az emberi feltételek megteremtését.

Margó fontosnak tartja a személyes kapcsolatok ápolását, szívesen jár ki területekre, vidékre is. Büszke arra, hogy bárhol megy, ismerőssel mindig találkozik. Sok idő, sok munka van emögött.

A portréjából nem maradhat ki, hogy 1980-ban, szülés után Margó otthon maradt, gyeseen. Ezt nemcsak fia miatt tette, hanem tanulni akart. Elvégezte a Ho Si Minh Tanárképző Főiskolát, kihasználva a gyest, csak egy évet kellett munka mellett tanulnia.

Augusztus 15. ünnep volt a Kovács családban. A nagy csorok virág szomszédságában díszelgett a Miniszteri Dicséret is.

Bánhidi Éva

Aranylakodalom Egerben

Az immár öt éves egri postás nyugdíjasklubban a közelmúltban ünnepelték **Landi Terézia** és **Pártos Ferenc** nyugdíjas postásházaspár ötvenedik házassági évfordulóját.

Az aranylakodalomra a helyiséget a klubtársak valódi lakodalmi teremébe varázsolták. Az asztalok megteltek ünnepi tordákkal, finom süteményekkel és színpompás, illatos virágokkal. Az ünnepelteteket **Rátka Ferencné** klubvezető köszöntötte, az életútjukat is ismertető kedves, megható beszédben. Köszöntőjét **Tóth Árpád** Esti sugárkoszorú című versével fejezte be, majd átadta a klub ajándékait.

A bensőséges családi ünnepségen a miskolci tsz-b **Sztahura Lászlóné** politikai munkatárs, a miskolci nyugdíjasklubot pedig **Csáky Béláné** klubvezető képviselte. Mindketten meleg szavakkal, virággal és ajándékokkal köszöntötték a jubiláló házaspárt. A tsz-b többek között síófoki házaspári beutalóval kedveskedett az ünnepeltnek.

Nehéz lenne felsorolni mindazokat, akik köszöntőt mondtak, ajándékokat és virágot adtak át tiszteletük, szeretetük és megbecsülésük kifejezésésképpen.

Pártos Ferenc, a klub népszerű Feri bácsija éveken át volt Eger 1. postahivatal köztisztviselője és szeretetben álló vezetője. Onnan ment nyugdíjra. A hivatal szakvezetői, a párt és a szakszervezet képviselői, a barátok, mind ott voltak a köszöntők sorában.

Kedves Postás Dolgozó!

Csatlakozás

A mátészalkai 2-es postahivatal szakszervezeti bizottsága, hivatalvezetői és dolgozói nevében a magyar szakszervezetek XXV. kongresszusa jelszavainak szellemében csatlakozunk a Postások Szakszervezete Központi Vezetőségének felhívásához, s

— fegyelmezett munkával,
— takarékos gazdálkodással,
— a szolgáltatások minőségének javításával

hozzájárunk a postaszolgálatok javításához, és ezzel a VII. ötéves terv sikeres teljesítéséhez.

Mátészalka 2 postahivatal dolgozói

Felejtethetlen élmény...

... volt számunkra a közelmúltban szervezett egész napos Fejér megyei kirándulás. Ellátogattunk Velencére egy régi, nádfedeles parasztházba, amelyben a régi bútorok között örömmel fedeztem fel egy korabeli fabölcsőt is. Odaképztem édesanyjamat, amint lábával elálmosodó gyerekeit (összesen hetünket) ringatta. Székesfehérvár szemet gyönyörködtető látvány volt. Épületei, múzeumai, s tiszta, virágos utcái mind-mind maradandó élményt nyújtottak.

Mór városában a helyi múzeum megtekintése mellett a régi fazekasok munkáival is megismerkedhettünk. Végeztél ellátogattunk az 1848—49-es szabadságharc egyik kiemelkedő színhelyére, a pákozdi csatamezőre is.

Egész utunk során nagyon jól éreztük magunkat. A szervezők mindent megtettek, hogy mi 40-en minél tovább emlékezzünk erre a buszkirándulásra.

Bolla Kálmán nyugdíjas Budapest 114-es postahivatal

A köszöntők után felcsendült a nászinduló, majd megkezdődött az ünnepi lakoma. Az ünnepelés egyébként kettős ünnepelés volt, mert **Pártos Ferenc** és felesége egy évben született, és ebben az évben töltik be 80. évüket. Feri bácsi meghatott szavakkal mondott köszönetet

ennyi szeretet, ajándék és virág láttán.

Aztán, mint ahogy az lakodalomban illik, megszólalt a zene és megkezdődött a menyasszonytánc. Teréz néni a férfiak, Feri bácsi pedig a nők vitték táncba, és adták kézzel kézre.

H. D.

KÉPVADÁSZOK

Miből születik a film?

Ki gondolná?

Néha regényből vagy színdarabból. Mások meg a forgatókönyvíró — és ez az ideális — közvetlenül a filmre álmódja a maga elképzelését.

Van úgy, hogy a valóság elébe siet a fantáziának. Olyasvalami történik, amire azt szoktuk mondani: olyan, mint egy film. Előfordul az is, hogy egy nap hírlap lesz az alapja a forgatókönyvnek. Ilyenkor a képeket úgy társul a megtörténthez, hogy az író kiszínezi, átfarmálja a tényeket, és csak elemeket használ fel abból a maga történetéhez.

Az emlékező Szépművészeti Múzeumi képrablásról, amely (hála a nyomozóapparátusnak és az Interpolnak) happy enddel végződött: lehetett volna dokumentumhűségű krimi írni. (Már csak azért is, mert minden olyan volt, mintha egy film számára találták volna ki.) De azt a megoldást is választották, hogy a tényeket csupán kiindulási pontnak tekintik: alapnak, lehetőségnek, s ebből kiindulva írják meg magát a filmet.

Nos, **Szurdik Miklós** és **Szurdik András** a Képvadászok két fiatal rendezője ezt a megoldást választotta. Filmjük elején tüstént kirabolják a múzeumot, de miután a három bandita nem olyan, mint a valóságban, hanem — az egyetlen gyilkosságot leszámítva — nagyon is ügyefogyott: nem leszünk tanúi a nyomozók és a bűnözők összecsapásának. Olyan vígjátékot láthatunk viszont, ahol a véletlennek, s több egyforma börtöndnek rendkívül nagy a szerepe. Ez a magyarázata annak, hogy bár a képeket elrabolták, mégis a tolvajok ahelyett, hogy „munkájuk” gyümölcsét élveznék, megfeszített igyekszettek maguk nyomozni — félve a titokzatos főnöktől — kincset rejtő kofferjük után.

Persze az egész történetnek

van egy groteszk felhangja, és nem egy valószínűtlen pillanata. (Például, hogy Virág tanár úr megnézi a képeket, de nem jön rá arra, hogy ezek értékesek, és azok a bizonyosak, amelyeket elraboltak. Ugyanez a képkeretező esetében valóban poén, és már hihető, hiszen a giccsket áruló mester valóban nem ért a remekművekhez.) Úgyes viszont az a megoldás, hogy a titokzatos főnököt soha nem látjuk csak küldőceit és alkalmazottait.

A két rendezőnek (egyébként testvérek) szemmel láthatólag az volt a célja, hogy szórakoztasson, nevetessen. Ez többé-kevésbé sikerült is nekik. Jobban fel kellett volna viszont pörgetniük a cselekményt, hiszen az effajta tévedések vígjátéka megköveteli a száguldo iramot, már csak azért is, hogy a nézőnek ne legyen ideje gondolkodni, s mindent úgy fogadjon el, amint azt látja. Jól válogatták viszont össze hőseiket. (**Kern András**, **Andorai Péter**, **Végvári Tamás**, **Hollósi Frigyes**, **Gáspár Sándor**, **Gör Nagy Mária**). A titokzatos leány szerepében az immár kötelező lengyel színésznő **Andriana Briedzyska** igen dekoratív. Külön bravúr a magyar hangját megszólaltató **Udvaros Dorotty**a akcentussal beszélt teljesítménye. Magától értetődően a rendezők igyekeztek a forgatókönyvbe minél több poént elhelyezni, s ezek általában ülnek is. Némi parodisztikus él is felfedezhető a Képvadászokban anélkül, hogy a szerzők egy bizonyos filmre utalának.

Szalai András Budapest-képei hangulatosak és igen szépek. Kivált a bevezető képsor érzékletes.

Az összehatást illetően viszont kár, hogy a börtöndmotívum (amelyre az egész történet épül) két angol, illetve amerikai film-ből is ismerős. Mindkettőt láthattuk.

Ábel Péter

A HTE postai szakosztályainak október havi programja

Október 6. (hétfő), 15 óra: Népköztársaság útja 3. **Pártos Gyula—Rác Margit—Tamás Pál:** Az elektronikai iparfejlesztési alternatívák című kutatási jelentés zárás előtti megvitatása.

Október 8. (szerda), 15 óra: Népköztársaság útja 3. **Czere Károly:** A hazai fejlesztésű naplózógépek ismertetése és bemutatása.

Október 23. (csütörtök), 15 óra: Népköztársaság útja 3. **Kozma Béla—Mesterházi Tiborné:** Beszámoló a máltai

és görögországi hálózatrányítási (networkmanagement) szemináriumról.

Október 28. (kedd), 15 óra: Népköztársaság útja 3. **Kelemen Olga:** Hírlap-terjesztés — értékelemzés — hatékonyság (hogyan javítható egy monopólium helyzetben levő szolgáltatás gazdaságossága).

Október 29. (szerda), 15 óra: Népköztársaság útja 3. **Dr. Auer Richard—Domján Kálmán:** A gazdaságos területfelhasználás kérdései a postatelepietekenél.

Viziten a postai üzemegészségügynél

Hogyan valósulnak meg a Magyar Posta szociálpolitikai céljai? A választ ezúttal az üzemegészségügyi hálózat területén kerestük. És — bár kérdeznünk mindig egyszerűbb — válaszolni jelen esetben a szokottnál is nehezebb. Az egészségügyi szolgálat feladatai ugyanis rendkívül szerteágazóak, voltaképp nem is vizsgálhatók csupán a postai kereteken belül. Természetesen nem kívánunk az egészségügyi országos gondjaival foglalkozni, de könnyen belátható, hogy annak helyzete nem kis mértékben befolyásolja a Magyar Posta üzemegészségügyi hálózatának tevékenységét. Ha e működési kör ívét az egzakt kutatástól egy üzemorvosi rendelő felszereléséig húzzuk meg, a postának minden tekintetben sajátos feladatokat kell megoldania.

90 éves múlt

A postás üzemegészségügyi jellemzőkét röviden azt mondhatjuk: patinás múltja, mozgalmas jelene és biztató jövője van. Erről a már-már legendás múlttól engedjünk meg néhány szót szólnunk! Éppen kilencven éve, 1896. szeptemberében alakult meg a BBI, a Budapesti Posta és Távirati Betegsegélyző Intézete. A biztosítottak száma ekkor 1200 volt. A tagok a havi egykoronás díjért cserébe a szolgáltatások igen széles körét élvezték: az ingyenes orvosi ellátáson felül különféle segélyeket, gyógyszeri, gyógyászati segédesszekt, szükség esetén kórházi ellátást kaptak.

A szervezet 1910-től országossá vált, s rendelet nyomán, mint Postai Betegsegélybiztosító Intézet működött tovább. A tagság kötelező lett, s a mintegy 30 ezer postás dolgozóról 332 orvos gondoskodott. A költségek felét az állam vállalta át. Néhány év múlva, 1924-ben már 60 ezer biztosítottat tartottak nyilván, ekkor a BBI-nek önálló kórháza, szakrendelője, gyógyszerháza és szanatóriuma volt — az üzemi rendelőknél kívül.

A posta bérelte a volt Vöröskereszt Kórházat (ma Sportkórház), ám a háború miatt a bérletet megszüntették. Helyette az akkori Siesta Szanatóriumot vásárolta meg a posta. Az intézményt jelentősen bővítették, ám a háborút követő erős állami központosítási tendencia miatt a dolgok új fordulatot vettek. Előbb a BBI szűnt meg 1950-ben, majd 1954-ben az ak-

kori postai vezetőség döntött úgy, hogy a kórházat is visszajánlja az államnak. Ezzel megszűnt a postai dolgozók speciális egészségügyi ellátása, s természetesen a tipikus foglalkozási ártalmakkal összefüggő kutatási és rehabilitációs munka is.

Sajnálatos, hogy így történt, mert a postának választási lehetősége volt, s megtarthatta volna intézményeit úgy, ahogyan például a MÁV tette. A tanulságok nem vártak sokáig magukra. Hamarosan nyilvánlávává vált, hogy a mértéktelenül felduzzasztott és aránytalanul sokat vállaló központi irányítás nem képes a részfeladatok tömegével megbirkózni.

Megindult tehát az ellenkező előjelű folyamat, s a postás-egészségügyi bázisai ismét az üzemorvosi rendelők lettek. Ezek majd három évtizeden át a kerületi tanácsok felügyelete alatt működtek. Ez a szervezeti felépítés sem a megfelelő szakmai irányítást nem tette lehetővé, sem pedig azoknak a körülményeknek a megteremtését, amelyek elősegítették volna az egyedi követelményekhez és feltételekhez való alkalmazkodást.

Változtatni kellett tehát. Az új rendszer kidolgozására 1978-ban a Posta Munkalelkeltani Laboratóriuma kapott megbízást. 1982-ben a Fővárosi Tanács Egészségügyi főosztálya és a Magyar Posta Központja megállapodást kötött az önálló üzemorvosi hálózat létrehozásáról. A döntés eredményeként valamennyi rendelő, orvos és nővér a Posta Üzemegészségügyi Szolgálat hatáskörébe és létszámába került. A szakmai irányítást is egy helyre tették. Ezt a Fővárosi István Kórház és Rendelőintézet végzi, amely egyébként a kórházi háttérbázist adja, s az itteni főigazgató-helyettes, dr. Király János főorvos a postás üzemorvosok és a hálózat vezetője.

Örvendetes fejlődés

Az átszervezést nyugodt lelkiismerettel nevezhetjük a korábban jól bevált gyakorlathoz történt visszatérésnek. De már ezt megelőzően is gyors fejlődés volt tapasztalható az egészségügyi ellátásban. 1980-tól kezdve — a fejlesztési programnak köszönhetően — ez a bővülés még feltűnőbb iramban folytatódott. Nőtt a rendelők, a személyzet, a szolgáltatás körébe vont postai üzemek, munkahelyek, s az ellátott dolgozók száma, amely

utóbbi az 1976 óta eltelt tíz év alatt megháromszorozódott. A főváros területén 23 000 dolgozót érint, s körülbelül ugyanennyit vidéken.

Javult a rendelők felszereltsége, s ennek köszönhetően emelkedett az orvosi munka színvonala. Budapesten nőtt a szakrendelések és az orvosok száma, a gyógyító és a kutató munkában egyre nagyobb szerepet kapott a megelőzésre való törekvés. A posta ma már saját lehetőségein belül tudja elvégezni minden új dolgozójának pályakezdeti vizsgálatát, s rendszeressé tették a betegségmegelőzésre irányuló és a különféle szűrővizsgálatokat.

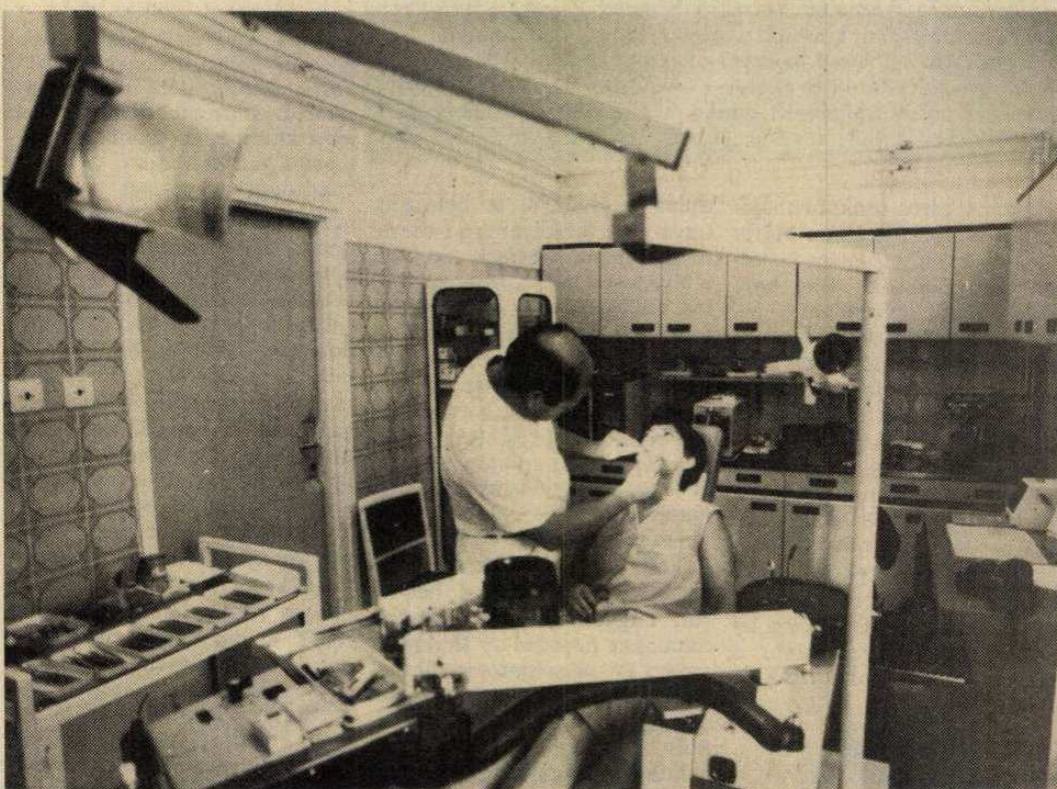
Megvalósult ez év szeptemberétől a nőgyógyászati szakrendelés a Horváth Mihály téren, a TIG-HTI épületében, s ezzel kiemelt fontosságú területen lépett előre a postás-egészségügy. Igaz, lehetne ez a lépés egy kicsit nagyobb is, mert a heti kétórás rendelési idő nem teszi lehetővé, hogy nagy számban vegyék igénybe a dolgozók. Emiatt tehát egyelőre nem nyílik mód például önálló rák-szűrési program megvalósítására, pedig ennek jelentőségét talán nem is kell külön hangsúlyoznunk.

Az Egressy úton levő rendelőben szintén ebben az évben sikerült megoldani a — foglalkozási ártalomként fellelő — reumatikus és ízületi bántalmak üzemorvosi kereteken belül történő kezelését.

Nem sikerült azonban még létrehozni az új központi rendelőintézetet, amely saját laboratóriumával és szakrendeléseivel lényeges segítséget jelentett volna az István Kórház tehermentesítésében. Felépítését és felszerelését a következő tervidőszakra kell átütemezni.

Egy hamisítatlan dilemma

A fentieket jóleső érzéssel vehetjük tudomásul, de — mint mindig és mindenben — itt is akadnak problémák. Ha valaki találgatni kezdene, melyik ezek közül a legégetőbb, bizonytalanság az anyagiakra gondolna. Pedig az üzemegészségügy gondjai nem a pénzforrások hiányára vezethetők vissza. A posta állami szinten elsőbbséget élvez, ha vásárolni akar a korlátozott mennyiségben rendelkezésre álló berendezésekből és gyógyszerkből. (Persze, nincsenek azért aranytojtású tyúkjak!) Fejleszthet a posta, ha van miből, de főként, ha tudja, hogy mit és hogyan bővítsen. Annyi bizonyos: a Magyar Postának

Fogorvosi rendelő a Horváth Mihály téren

nem áll szándékában visszavenni dolgozói teljes egészségügyi ellátásának feladatát. Amikor ezt — elemi célszerűségről, s a dolgozók érdekében — részben mégis megtette, akkor az ezzel járó szervezési feladatok is ráhárultak.

Míg az üzemorvosi rendelők állami felügyelet alatt álltak, s ez megosztottságot, körülményes ügymenetet „eredményezett”, most a postán volt a sor: képes-e hatékonyabban létrehozni? És itt jön az a bizonyos dilemma. A központosított irányítás mellett szólnak a speciális szakmai feladatok, programok, a szűrő- és alkalmassági vizsgálatok által támasztott követelmények. Ugyanakkor a dolgozókat fenyegető foglalkozási ártalmak és más rizikófaktorok szinte kizárólag egy-egy üzemhez kötődnek, s jellegükben fogva más-más feladatot rónak az üzemorvosokra és a kutatókra. A rendelőket, szakembereket, laboratóriumokat célszerűbb oda irányítani, és telepíteni, ahol maga a baj jelentkezik.

Ha a jól ismert „három boríték” példáját vesszük mintának, a posta az elsőt — nevezetesen, hogy „kenj mindent rám!” — már elhasználta, amikor a tanácsai vezetést kárhoztatta. Következett tehát a második: „Szervezz át!” Megtörtént, de ennek részleteibe nem csalogatom a kedves olvasókat, mert ha megpróbálnák feltérképezni az üzemegészségügy szervezését és hierarchiáját, fogadok, hogy hamarosan valamelyik szakrendelésen kötnének ki. Ám a harmadik borítékot, melynek tartalma: „Írj három borítékot” — még nem kell felnyitni, s őszintén reméljük, hogy erre nem is kerül sor. A kezdeti megrázkódtatások után, úgy tűnik, mégis egyenesbe jutott a postás-egészségügy.

Anyá és gyermeke

Hogy jobban megértsük a dolgot, s az olvasó türelmét se vegyük a szükségesnél tovább igénybe, alkossunk egy közérthető példázatot! Pergessük le a történeteket a következő szereposztásban: anya — a Magyar Posta, gyermek — az üzemegészségügy. Az anya — egy meggondolatlan pillanatában — úgy döntött, hogy gyermekét állami gondozásba adja. Hamarosan bánkódni kezdett azonban szívéből fakadt magzatának sorsa miatt, de a megbánás kevésnek bizonyult: hosszú ideig nem hitték el, hogy valóban

képes gyermekét önállóan nevelni. Közben az élet is megdrágult, s belátta, hogy immár karmasszá cseperedett fiókját, ha akarná sem tudná egyedül felruházni. Ezért beleegyezett, hogy az állam félíg adottja.

Így hát most ketten nevelgetik: a gyám, a „férfi a háznál”, az István Kórház, az anya, a Posta Szociális Hivatal, aki — hogy egyből bokros teendőit is elláthassa — dajkát fogadott, más szóval létrehozta az üzemegészségügyi csoportot. A gyermek olykor rakoncátlanokodik, megmakacsolja magát, s egyre újabb játékokat követel. De a Szociális Hivatal szívbeli jószággal pillant le rá ilyenkor is. És — ha nem is vesz meg neki mindent első szóra — a csemete nem panaszkodhat, s minden jel arra mutat, hogy a személye körüli hercehurca sem viselte meg túlságosan...

Foglalkozási ártalmak

Maradjunk azonban a dolgozókat közvetlenül érdeklő kérdéseknél! A foglalkozási ártalmak mibenlétéről, a szűrővizsgálatok rendszeréről, a rehabilitációs lehetőségekről, s általában az üzemegészségügy területén szerzett tapasztalatairól dr. Király Jánost kérdeztük meg.

Bevezetésként — az utóbbi évek fejlődésére utalva — elégedettségenek adott hangot. Mint mondotta, a legnagyobb postaszervek üzemorvosi rendelői főállású üzemorvosokat, nővéreket és asszisztenseket kaptak. Jelenleg 8 általános és 2 fogszakorvos látja el a feladatokat. Mellette 5, az Egészségügyi Minisztérium létszámában álló nővér tevékenykedik, míg a többiek a posta foglalkoztatja. A hálózat 14 rendelője összesen 46 üzem és hivatal dolgozóját látja el a fővárosban.

— Milyen foglalkozási ártalmak fenyegetik a postás dolgozókat, és hány embert érintenek ezek a veszélyek közvetlenül?

— A két legfontosabb, a zaj-ártalom következtében fellépő halláskárosodás (mintegy 4500-5000 embert érint) és az ólomexpozíció közvetlen és járulékos hatásai (körülbelül 1000 fő). Az előbbieknél a text- és telefonközpont-kezelők, nehéz gépekkel dolgozók vannak kitéve. A másikkal forrását a kábeleik ólomköpenyei, az akkumulátorok egyes részei jelentik, s a hálózatépítőket, javító munkásokat, szerelőket veszélyezteti.

— De közvetlen ártalom lép-

het fel egyéb munkakörökben is. A gépjárművezetőknél, a kézbesítőknél az ízületi és gerincbántalmak, a helytelen testtartás rögzülése, keringési rendellenességek, érrendszeri megbetegedések stb. Járulékos károsodásként — a zaj és monotónia következtében — pszichés zavarok, neurózis léphetnek fel.

— Miben látja az üzemorvosok fő feladatát? Felkészülten tudják-e fogadni a rendelkezésre állókat? Egyáltalán, ki milyen rendeltetést jogosult igénybe venni?

— Minden postás dolgozó jogosult üzemorvosi ellátásra. A gyakorlat az, hogy a rendelők a közvetlen környezetükben lévő postai intézmények, létesítmények dolgozóit fogadják. Elmondhatom, hogy a posta valóban sokat áldozott a hálózatra. Ami a rendelők felszereltségét illeti, azt bármelyik körzeti orvos megirigylhetné. A műszerzettség magas szintű. Az orvosok így mindenütt el tudják végezni a legalapvetőbb vizsgálatokat, s örömmel szolgál, hogy élnek is ezzel a lehetőséggükkel, nem tanácsolják el a beteget az illetékes körzeti orvoshoz.

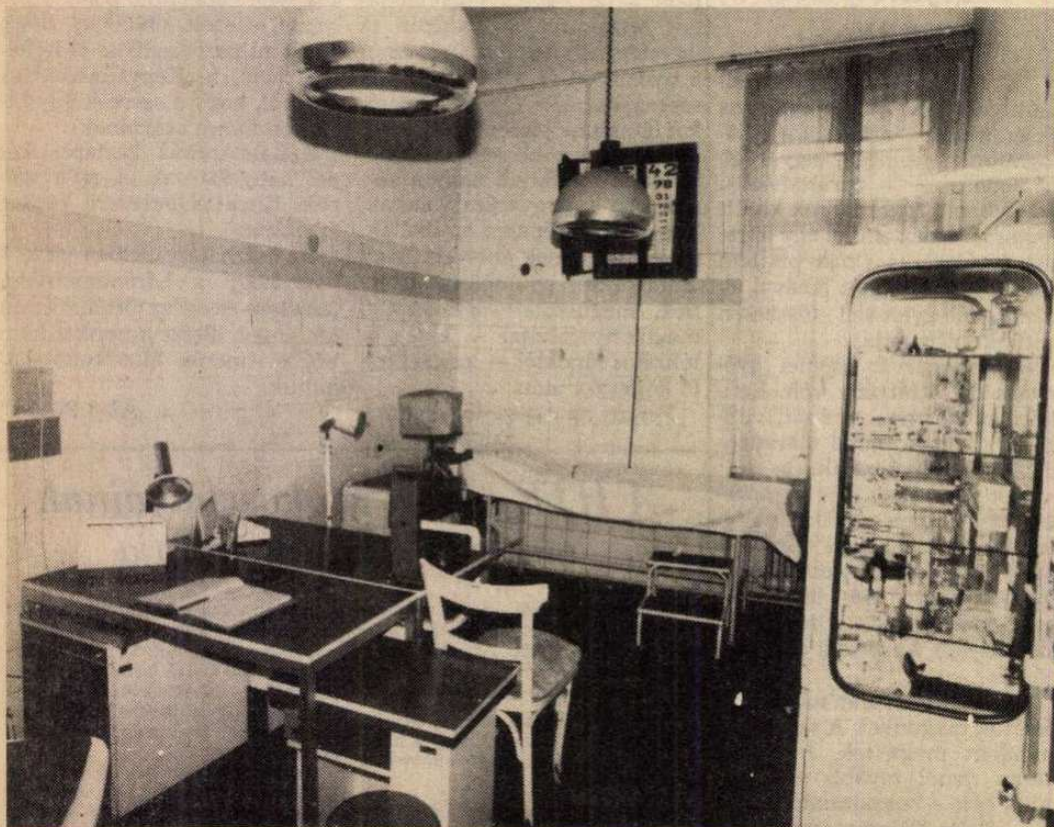
Ugyanakkor, ha ezt indokoltan tartják, beutalási lehetőségek van — a postával kötött szerződés alapján — az István Kórház bármely szakrendelésére, sőt kórházi kezeltetésre is. A laboratóriumi vizsgálatokat szintén itt végzik el. Az üzemorvosok — a napi betegellátáson felül — az időszakos szűréseket is végzik. Ennek minőségét az újonnan felvett dolgozók egészségügyi alkalmassági vizsgálata is. Különleges feladata a pszichológusok bevonását is igénylő pályakezdeti vizsgálatok elvégzése, amelyre a gépjárművezetők, motoros kézbesítők, fegyveres őrök, telefonközpontosok stb. alkalmazása előtt van szükség.

— Szanatóriumba, gyógyüdülőbe is beutalhat a postás üzemorvos?

— Gyógyszert írhat, táppénzes állományba vehet (ahol erre ó, és nem a körzeti orvos van kijelölve), és a kórházi szakrendelésen keresztül beutalásra is javaslatot tehet. Ebben viszont már a Postások Szakszervezete is szerepet kap, s itt külön szeretném megemlíteni, hogy a szakszervezettel kialakult kapcsolatunk nagyon jó, s az onnan kapott erkölcsi támogatás, megértés igen nagy hasznára válik az üzemegészségügynek.

(Folytatjuk)

Pintér Károly

Általános rendelő Budapest 62 postahivatalban

Emlékezetes keringőest

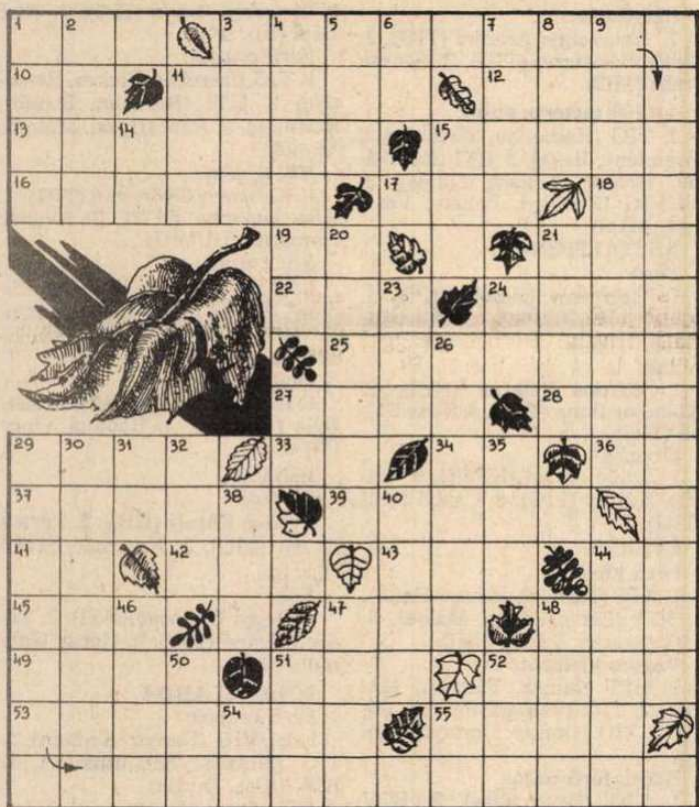
Régi igazság, hogy minden jó, ha a vége jó. Volt egy ragyogó elképzelés, amely szerint a Szegedi Postaigazgatóság I. emeleti terasza kiválóan alkalmas szabadtéri hangversenyek megtartására. Két évvel ezelőtt egy finn kórus szerepelt itt, s az akkori sikeren felbuzdulva a művelődési bizottság augusztus 29-re tervezte az újabb teraszhangversenyt.

A hirtelen rosszra fordult idő miatt szinte az utolsó pillanatban kellett helyszínt változtatni.

És a Postás Szimfonikus Zenekar *Bolberitz Tamás* vezényletével olyan szívet-lelket gyönyörködtető hangversenyt adott, hogy a rendezők is elfeledték az egész délutánt betöltő égboltképlelés aggodalmait. Szébbnél szebb keringők csendültek fel, jelenetek elevenedtek fel a két énekes, *Ötvös Csilla* és *Róka István* színészi alakításával határos énekszámai nyomán.

Emlékezetes este volt!
Molnár Franciska

Itt van az ősz...

Az év kilencedik hónapja már azt jelzi, hogy itt van a nyakunkon az ősz. *Somlyó Zoltán* idézte verse is erről szól: ... *S kopogtatás nélkül benyit az ősz, adója legjobb jónak; az érett magzatot hozó anya: a kilencedik hónap.* Beküldendő a versidőzet: *függőleges 29., vízszintes 25. és 3.*

VÍZSZINTES:

1. Folyó Szibériában. 3. *A versidőzet 3. része.* 10. Magyar film. 11. Ritka kisiparos. 12. Női becenév. 13. Állami. 15. Mellékelyiség; épület (ford.). 16. Higgadt, megfontolt. 17. Mennyei. 18. Kicsinyítőképző. 19. Osztrák és román gépkocsi-jelzés. 21. Csecsemőírás többesszámban. 22. A sav teszi (ford.). 24. ... módra — halétel jelzője. 25. *A versidőzet 2. része.* 27. Ablakosok használatja. 28. Német rakpart. 29. Anyagi részecske. 33. Olga páratlan sorsszámú betűi. 34. Sír. 36. Az ön vegyjele. 37. Mérgek. 39. Előszóban terjedő csattanós történet. 41. Arzén. 42. Latyak. 43. Névelős növény. 44. Mint a 41. 45. Kevert zab. 47. Karikagyűrűje van. 48. Római köszöntés. 49. Az olaszok pénze. 51. Ékezetes ósanyák. 52. Klinikák fele. 53. Amerikai állam. 55. Vízilabdajáték.

FÜGGŐLEGES:

1. Amik valamit kívánnak. 2. Száraz növényi szár. 3. Fonál. 4. Európai nép. 5. Ilyen hal is van. 6. Japán játék. 7. Angol kedves (fon.). 8. Duna-parti város az NSZK-ban. 9. A férfi manapság gyakran ilyen. 11. Mondatrész. 14. Szamárium. 15. Török rang volt. 20. Leigázott állapot. 21. Időmérő. 23. A New York-i operaház közismert rövidítése. 24. Mesefigura. 26. Versszak. 27. Fél bagó! 29. *A versidőzet 1. része.* 30. Ismert viccfigura. 31. Folyó a Szovjetunióban. 32. Ruhát tisztít. 35. Fohász. 38. Jogtalan haszon. 40. Gríz. 44. Par ... 46. Japán régi fővárosa (ford.). 47. Miskolc hegye. 48. Fásor. 50. Sámuel is, li-gent is. 51. Női becenév. 52. Lét-ra része (ford.). 54. Névelő. 55. Görög betű.

— Bánhidi —

Beküldési határidő: október 10.
Előző rejtvényünk helyes megfejtése: *Fürdik benne aranyos tagokkal az óriási nyár.* Könyvtulványt nyertek: *Burnóczky Józsefné* (Pannónia), *Dombi Lászlóné* (Győr), *Szolicsák Gyula* (Mátészalka), *Tiszórovics László* (Budapest), *Varga Lászlóné* (Rábacsanak).

Mit várunk az oktatástól?

Ez év tavaszán — a vonatkozó SZOT határozatok figyelembevételével — elkészült az 1986–87-es szakszervezeti oktatási év feladatterve, melyet szakszervezetünk elnöksége megvitatott és jóváhagyott. (Megjelent az Elnökségi Tájékoztató 1986. 1. számában.) A feladattervben megfogalmazódtak az oktatási év céljai, továbbá meghatároztuk a konkrét feladatokat is az alapszervezetek, a tsz-b-k és kv osztályainak szintjére lebontva. Minderől lapunkban már adtunk egy rövid tájékoztatást; felhívtuk a figyelmet az oktatási év gondos

előkészítésére, hiszen a nyári időszakban, a „tanítási szünetben” kell a következő oktatási évadot előkészíteni, az oktatás feltételeit megteremteni, az eredményes munkát megalapozni.

A nyári hónapok elmúltak, ismét megkezdődik az oktatási év, és ezzel együtt az oktatási munka. S hogy ezt minél eredményesebben végezhessük, el kell mondanunk, hogy mi az, amit az alapszervektől várunk, melyek azok a tennivalók, amelyekre külön is felhívjuk a figyelmet.

Az alapszerv az alap

Alapszervi szinten történik a bizalmiak, bizalmihelyettesek oktatása, valamint a szakszervezeti tagság politikai oktatása. Az elmúlt időszakban többször is elmondtuk, leírtuk, hogy az alapszervek önállósága, és ezzel együtt a felelőssége is megnőtt az oktatásban. Ugyanis a szakszervezeti bizottságok önállóságuk és felelősségük alapján döntenek, hol, milyen tanfolyamot szerveznek, mely tisztseg-

viselőket iskolázzák be. A központi témajavaslatok és ajánlások alapján, a helyi igények figyelembevételével önállóan alakítják ki a bizalmioktatás és az időszaki kérdések tanfolyam tematikáját, illetve a Szakszervezeti vitakör előadássorozatát és témáit; tehát önállóan döntenek arról, hogy mely időszakban, mely témákat, milyen segédanyagok alapján dolgozzák fel.

A bizalmiak oktatása

A mozgalmi tevékenység alapjának a bizalmi munkáját kell tekinteni. Ezért szükséges kiemelt figyelmet fordítani a bizalmiak rendszeres és folyamatos képzésére.

A bizalmioktatás tartalmát ebben az évben elsősorban „A szakszervezetek kongresszus után” című témasor adja, s ezt egészítik ki a kv által feldolgozásra ajánlott témák, továbbá a munkahelyi étellel összefüggő, termelést, gazdálkodást segítő, művelődési, szociálpolitikai témák.

A SZOT XXV. kongresszusi dokumentumai könnyebb feldolgozásához a SZOT videoanyagokat készített. Ezek vidé-

ken az szmt oktatási intézmények rendelkezésére állnak, így a tanfolyamok tematikájába szervesen beépíthetők. E videoanyagok Budapestén a Postás Művelődési Központban találhatók meg; az ott tartott foglalkozásokon hasznosíthatók, illetve igény esetén a budapesti alapszervezetek részére kölcsönözhetők.

Valamennyi oktatási formában, valamint klubfoglalkozásokon, ismeretterjesztő előadásokon ismertetni kell a kongresszusok dokumentumait, a szakszervezetek tevékenységét. E témák ismertetésében, feldolgozásában jól hasznosíthatók a bizalmioktatás anyagai, valamint a készített videoanyagok.

A propagandista szerepe

Az oktatás kulcsfontosságú tényezője a propagandista. Az oktatási színvonal emelését a propagandisták és az oktatást végző személyek felkészítésével hatékonyan segíteni kell.

Kérjük, hogy a propagandisták felkészítésében vidéken az szmt-k és a tsz-b-k, Budapestén a kv kulturális, agitációs és propagandaosztály és a tsz-b-k által szervezett felkészítőket vegyék igénybe.

Az alapszerveknek kell megoldaniuk — és ahol szükséges, ott javítaniuk — a propagandisták és az előadók rendszeres tá-

jékoztatását a munkahelyi élet eseményeiről, a területi feladatokról, a határozatokról.

A központi tananyag, a központi propagandistafelkészítő és a helyi tájékoztatás együtt teszi lehetővé, hogy a témák feldolgozása során a propagandisták és előadók konkrétan tudjanak szólni tényekről, fórumot teremteni a gondok megvitatására, és a felmerülő kérdések megválaszolására.

A foglalkozásokat a munkaidő fokozottabb kihasználása végett lehetőleg munkaidőn kívül kell tartani.

Mire ügyeljünk különösen?

A kv és az szmt-k által szervezett, úgynevezett reszortos tanfolyamokra történő beiskolázásoknál a következőkre kérjük az szb-titkárokat:

● Minden esetben a tanfolyam típusának megfelelő tisztseget viselő (vagy utánpótlásként tervbe vett) legyen beiskolázva;

● A beiskolázottak személyi lapjait kitöltve, a határidő betartásával kérjük a felettes szakszervezeti szervnek megküldeni;

● A tisztsegtulajdonosnak a kellő időben készítsék fel a tanulásra. Ismertetni kell vele a beiskolázás célját, a tanfolyami munka követelményeit. Lássák el a szükséges tananyagokkal: a reszortnak megfelelő kézikönyvvel, a magyar szakszervezetek XXV. és szakszervezetünk XII. kongresszusának dokumentumaival;

Berze Ferencné

Évadnyitó a Benczúrban

Kellemes és hasznos időtöltést, jó szórakozást kíván a PMK vezetősége és minden munkatársa! Igen. És itt a vége. Mert ez a jókívánság valaminek a végére kívánczik.

Mégis, most megfordítom a sorrendet, mert úgy érzem, hogy ez az a kulcsmondat, ez az a mottó, amely meghatározza a Postás Művelődési Központban folyó munkát.

Új évad előtt állunk. Szeptember van.

Egy művelődési ház életében meghatározó szépségük a szeptemberek. Ilyenkor ősszel újraélednek a kisközösségek. Újra találkoznak a táncosok, a rajzoló, fotósok, festők, a filmesek, a színjátszást szeretők. Találkoznak újra a klubtagok: nyugdíjasklub, fiatalok klubja, tízen aluliak ... Első összejövetel. S már hányadik első, már hányadik évad. Mert vannak hagyományok.

Nagy közösség. Hatodik kerület, Benczúr utcához kötődő közösség. Baráti körök. Sakkozók, filatelisták, kertbarátok. Múzeum- és zenebarátok. Több mint húsz éve működő baráti körök.

Új évad előtt állunk. Szeptember van.

A Művelődési Központ meghirdeti induló tanfolyamait. S jönnek a nyelveket, a ruha-varrást, szabást tanulni. Rövid idő alatt új s újabb közösségeké válnak, jönnek a még egy-

mást sem ismerő jelentkezők, tán pár hónap múlva barátok, a közös élményben jó ismerősök.

A vasárnap délutánok pódium-main opera és vers. A szombat délutánok termeiben gyerekkacaj. A péntek esti klubban dobogó fiatal zene. A második emeleten a tanárnők, tanárurak, éppen korrigálnak ... egy eltévedt vonalat, talán egy rossz kiejtést, egy hamisan fogott hangot.

Németh László azt írja egyik levelében: „... a művészkedő barátkozás a világgal a megnyert órák legszebb eltöltése lehet.” Hát ezekhez az ónmagunknak megnyert órákhoz, még ha nem is „művészkedő barátkozás a világgal”, de tanulás vagy csupáncsak szórakozás, kívánja a PMK vezetősége és minden munkatársa a kellemességet és hasznosságot.

Új évad előtt állunk. Szeptember van.

Látogassanak el hozzánk a Benczúr utcába!

Tölg Molnár Gábor

Kérem, betűzze!

Barna úrnak fel kellett adnia egy sürgős táviratot. Saját telefonján akarta, de ez egy kissé kényelmetlen volt neki. Hogy miért? Ime Barna úr és a táviratfeltevő apró története:

— Halló! Itt a 402-466-ról.

Táviratot szeretnék küldeni Debrecenbe.

— Szabad a címet?

— Bérés Kató!

— Véres?

— Nem, Bérés, kisasszony.

— Kérem, ez rémes ... Betűzze!

— Igenis. B mint Brigitta, É mint Éva, R mint Rita, E mint Erika, S mint Sarlott.

— Köszönöm, értem. Pontos címe?

— Rózsa utca 16., Debrecen.

— Rózsa utca 13., Debrecen.

— Igen, kisasszony, Debrecen, de az utcaszám 16. Kétszer nyolc.

— Akkor 16., Rózsa utca?

— Rózsa utca. Ez az, kisasszony.

— A szöveg?

— Ó, igen. Kató, nagyon hiányzol. Mégsem. Csak ennyit: Kedves Katóka!

— Aztán?

— Mikor látlak? Remélem, nemsokára.

— Ez minden?

— Ööö ...

— Jó. Akkor ismétlem: Kató, nagyon hiányzol ...

— Nem, nem, várjon ...

Még diktálok néhány dolgot, ha megengedi.

— Hogyne. Hallgatom ...

— Ööö ... csókollak ...

Nem, ne, ezt húzza ki, még soha nem csókoltam meg ... ná-hát.

— Nagyon sietek, tehát megismétlem: Kató, nagyon hiányzol ...

— Nem! Írja még oda, nagyon kérem: Nemsokára viszlát. Ez minden. Aláírás: Bandi.

— Jó. Akkor megismétlem: Kedves Kató, Brigitta, Éva, Rita, Erika, Sarlott, Debrecen, Rózsa utca 16. Kétszer nyolc. 4024. Kató nagyon hiányzol, mégsem, csak ennyit, kedves Katóka, mikor látlak, remélem nemsokára, ó Kató, nagyon hiányzol, nem, nem, várjon, ó csókollak, nem, ne, ezt húzza ki, még soha nem csókoltam meg, ná-hát, nemsokára viszlát, ez minden, aláírás, Bandi.

Némethből átdolgozta
D. G.

Postás Kupa tekében

Falusi vasárnap délelőttök meghitt hangulatát ébresztette föl emlékeimben az idei teke Postás Kupa. Nyugodt, kiegyensúlyozott emberek, baráti kézfogások és beszélgetések, zsíroskenyér és komoly verseny — mindezt együtt a PSE tekecsarnokában megtalálta az, aki versenyzőként, nézőként, drukkoló családtagként eljött az augusztus végi szombat-vasárnapon.

Szakál József: postás versenyzőket szeretnénk

A tekézők hosszú évek óta szerettek volna a bajnoki idény előtt ilyen versenyzési lehetőséget. Járták az országot, amikor meghívást kaptak egy-egy ilyen kitűnő felkészülési lehetőséget adó kupára, hiszen a nyári szünetben minden fellépés segíti a jobb forma elérését.

Négy éve aztán a PSE is alapított vándorkupát, és ennek eredménye volt az augusztus 22-24. között lezajlott hangula-

tos verseny. A meghívottak köré azokból a csapatokból állt, amelyekkel régi sportbaráti kapcsolatot tart fenn a PSE tekecsarnokát. Azok jöttek el, akik saját felkészülési versenyekre szintén meghívják a PSE-t, így a baráti hangulat, a vidámság talán nem is a véletlen műve volt.

Hazai versennyel készült tehát a bajnokságra a PSE NB I-es női és NB II-es férfi csapata. A nyitány előtti találkozó jó alkalmat kínált arra, hogy Szakál Józseffel, a női csapat edzőjével egy kis mérleget készítsünk.

— Női csapatunk létszáma tizenhat, az ifikkel együtt — mondta Szakál József. — Ez a szám, ha a minőség is jó lenne, elegendő a sikeres bajnoki szerepléshez. Az utánpótlás azonban nem úgy fejlődött, ahogy kellett volna. Évekig meglehetősen rossz körülmények között dolgoztunk, nem volt a szakosztálynak vezetője, kevés játékosunk dolgozott és dolgozik ma is a postán, ezért a munkaidő-kedvezményt nem mindig tudtuk megadni. A helyzet akkor javult, mikor tavaly Bertalan Sándor, a HTI igazgatója lett a szakosztály elnöke, így nemcsak egy rangos postai vezetőt, de egész intézményt is magunk mögött érezhetjük.

— „Próbaelnök” vagyok — mondja a versenyen természetesen jelenlévő szakosztályelnök — egy évre vállaltam a megbízatást, azzal a feltétellel, hogy az év végén kölcsönösen és őszintén nyilatkozzunk, hogy megfeleltünk-e egymásnak.

— A gondok ellenére mindenki reméli, hogy az egyéves „próbaházasság” meghosszabbítható a felek javára. Már eddig is sokat tett a HTI és Berta-

lan Sándor igazgató a csapatért, a versenyzők egyéni gondjainak megoldásában, a jobb feltételek megteremtésében.

Persze mindenki tudja: javulnia kell az utánpótlás-nevelés színvonalának, arra kell törekedni, hogy minél több versenyző helyezkedjen el a postán, hogy a kötődést más módon is erősítsék.

Nehéz például az ifjú tehetségeket megtartani. A bajnoki kiírás értelmében a hattagú csapatnak egy ifjúsági korú versenyzőt is szerepeltetnie kell. Ez az ifi a tavalyi bajnokságban is remekül helytállt 17 éves Fogarasi Ildikó (képünkön). Őt máris csábítja a Fradi, és bizony nem tud a PSE azonos feltételeket adni versenyzőinek, mint egy ilyen nagy klub.

— Nem megyek innen el — mondja az ifjú reménység. Jól érzem magam, és még nagyon sokat szeretnék javulni. Példaképem, a világbajnok Csányi

Béla ugyan a Fradiban játszik, de majd a versenyeken igyekszem ellenni a titkait.

Ildikó dicséretes szerénységgel azt vallja, hogy a PSE akkor szerepelne sikeresebben a bajnokságban, ha jobb ifi játékosok lennének. Mi azt reméljük, hogy ő lesz egyre jobb, és valóban ellenáll a csábításnak.

Az új idénynek nagy tervekkel vágnak neki a tekézők. Középtávú céljuk, hogy a férfiak feljussanak az NB I-be, a nők pedig javítsanak jelenlegi kilencedik helyezésükön. Reméljük, sikerülni fog.

Az ez évi Postás-kupát Botyán János, a PSE elnöke adta át a győzteseknek. A férfiaknál Deák János (Szegedi Postás), a nőkénél Szabó Linda (Szele-Dél-ép) lett az első. A férfi csapatversenyt a PSE, a nőit a Szegedi Postás nyerte.

Zimmermann Ottó

A győztesek jutalmát Botyán János elnök adja át

A budapesti sportnap eredményei

ATLÉTIKA

Férfiak

100 méteres síkfutás (Press-mayer József emléktverseny):
1. Egyed Attila (RTV), 2. Szabó Sándor (TIG), 3. Kelemen György (TIG).

400 méteres síkfutás:
1. Boczonádi János (TIG), 2. Titkó Péter (HTI), 3. Fejt László (TIG).

1500 méteres síkfutás:
1. Kántor Béla (TIG), 2. Tóth Gábor (TIG), 3. Domján Sándor (HPI).

Távolugrás:
1. Katona Tibor (TIG), 2. Boczonádi János (TIG), 3. Egyed Attila (RTV).

Súlylökés:
1. Fejős István (TIG), 2. Bögs István (KPSZ), 3. Kiss Tibor (HPI).

3000 méteres gyaloglás:
Egyéni: 1. Simon Endre (TIG), 2. Pressmayer Győző (TIG), 3. Pintér Tibor (RTV).

Csapat: 1. TIG (Simon, Pressmayer), 2. RTV (Pintér, Török), 3. HTI (Titkó, Németh).

4 x 200 méteres váltó:
1. TIG (Fejt, Kántor, Tóth, Gödöny), 2. RTV (Csonka, Pintér, Gál, Egyed), 3. Bp. Ig. (Fehér, Ilosvai, Lék, Mátyus).

Nők

100 méteres síkfutás (Press-mayer József emléktverseny)
1. Horváth Hajnal (Bp. Ig.), 2. Tiszavölgyi Aranka (TIG), 3. Podonyi Piroška (BUVIG).

200 méteres síkfutás:
1. Beke Mónika (TIG), 2. Hamenda Katalin (TIG), 3. Zsemle Józsefné (TIG).

Távolugrás:
1. Hamenda Katalin (TIG), 2. Felnagy Julianna (TIG), 3. Horváth Hajnal (Bp. Ig.).

Súlylökés:
1. Tiszavölgyi Aranka (TIG), 2. Erdős Sándorné (TIG), 3. Szenté Judit (TIG).

4 x 100 méteres váltó:
1. TIG (Hamenda, Tiszavölgyi, Zsemle, Beke), 2. HTI (Bocskáné, Höhm, Sarkadi, Dinea), 3. BUVIG (Podonyi, Fekete, Veszner, Alapi).

ASZTALITENISZ

Férfiak

1. Csintalan László (HPI), 2. Bódis Attila (KPSZ), 3. Horváth Róbert (TIG).

Nők

1. Gárdos Péterné (HPI), 2. Klampár Ilona (TIG), 3. Vass Pálné (TIG).

Öregfiúk

1. Szabó József (KPSZ), 2. Darázs Károly (TIG), 3. Csapó Emil (TIG).

EVEZÉS

Férfi kielboat

1. HPI (Tárnoki, Havas, Haán), 2. HPI (Lányi, Fejes, Makai), 3. TIG (Szarka, Vajda, Jóni).

Vegyes kielboat

1. HPI (Olmez, Tárnoki, Makai), 2. TIG (Faragó, Péczöli, Jóni), 3. TIG (Borlay, Borlayné, Jóni).

Kajak férfi páros

1. TIG (Fejős, Öry), 2. RTV (Kancsek, Takács), 3. TIG (Jóni, Pálfi).

Kajak vegyes páros

1. TIG (Lehőcz, Öry), 2. RTV (Bódi, Selmezi), 3. TIG (Nagy, Rókai).

Kajak férfi

1. Öry István (TIG), 2. Takács Tibor (RTV), 3. Róka László (TIG).

FEJELÉS

1. TIG (Király, Istenes), 2. RTV (Egyed, Pálfi), 3. BUVIG (Csányi, Sófálvi).

LÁBTENISZ

1. Bp. Ig. (Szekér, Kocsi), 2. TIG (Bajkai, Fodor), 3. RTV (Tóth, Pintér).

KERÉKPÁR

1. TIG (Kilinger, Endrődi, Kelemen), 2. RTV (Dömsödi, Bozó, Sipos), 3. RTV (Baumgartner, Hujber, Nagy).

KEZILABDA

1. TIG, 2. HPI, 3. RTV.

LABDARÚGÁS

Férfiak: 1. TIG, 2. Bp. Ig., 3. KPSZ.

Nők

1. HPI, 2. BUVIG, 3. TIG.

Öregfiúk

1. KPSZ, 2. RTV, 3. TIG.

LÖVÉSZET

Férfi egyéni

1. Dömsödi János (RTV), 2. Hegedűs Tibor (Bp. Ig.), 3. Kobelács László (KPSZ).

Férfi csapat

1. TIG (Péczy, Kerekes, Király), 2. Bp. Ig. (Hegedűs, Zolnai, Solymosi), 3. KPSZ (Kobelács, Ladó, Szili).

Női egyéni

1. Zombori Erika (HTI), 2. Horváth Erzsébet (KPSZ), 3. Kelemen Györgyné (TIG).

Női csapat

1. HTI (Zombori, Simon, Simonné), 2. TIG (Kelemen, Renák, Kolonits), 3. KPSZ (Horváth, Bodó, Ocsovayné).

RÖPLABDA

Férfiak

1. TIG, 2. KPSZ, 3. Bp. Ig.

Nők

1. RTV, 2. HPI, 3. BUVIG.

SAKK

Férfi egyéni

1. Lázár András (TIG), 2. Vöröss Sándor (TIG), 3. Bakonyi Dezső (HPI).

Férfi csapat

1. TIG (Lázár, Vöröss, Budavári), 2. HPI (Bakonyi, Bolyos, Bordó), 3. HTI (Sziij, Kókai, Ivánni).

Női egyéni

1. Helembai Jánosné (TIG), 2. Hegyi Gáborné (HTI), 3. Kállai Beatrix (TIG).

Női csapat

1. TIG (Helembainé, Horváthné, Kállai), 2. HTI (Hegyiné, Tóthné, Csókáné), 3. RTV (Tóth, Füzessy, Kolócziné).

TEKE

Férfi egyéni

1. Gelencsér István (BUVIG), 2. Reményi Tibor (TIG), 3. Kiss Béla (Bp. Ig.).

Férfi csapat

1. TIG (Derekas, Elek, Reményi), 2. HTI (Bertalan, Kántor, Számely), 3. RTV (Hazi, Molnár, Vámos).

Női egyéni

1. Kelemen Györgyné (TIG), 2. Kiss Dezsőné (HTI), 3. Molnár Károlyné (BUVIG).

Női csapat

1. HTI (Kissné, Kucsera, Simon), 2. TIG (Hutásné, Kelemen, Körtvélyesi), 3. HPI (Kollár, Szomjas, Tózsérné).

Öregfiúk

1. Balog József (KPSZ), 2. Kiss Béla (Bp. Ig.), 3. Radaha Vince (TIG).

TENISZ

Férfiak

1. Rilkó Károly (HPI), 2. Váradi István (TIG), 3. Kecsmár István (Bp. Ig.).

Nők

1. Hegyi Gáborné (HTI), 2. Zádor Gézáné (TIG), 3. Géczy Gabriella (HPI).

TOLLASLABDA

Férfi csapat

1. BUVIG (Kanyó, Krizsán), 2. TIG (Kovács, Schlotthauer), 3. RTV (Kiss, Dudás).

Női páros

1. HPI (Szűcsné, Márton), 2. TIG (Gáspár, Poroszká), 3. HTI (Kelemen, Pokra).

Vegyes páros

1. TIG (Schlotthauer, Gáspár), 2. Bp. Ig. (Pótz, Protné), 3. (Kiss, Sipos) RTV.

CSALÁDI VETÉLKEDŐ

1. TIG (Zsemle család), 2. RTV (Várszegi család), 3. RTV (Nagy család).

HORGÁSZAT

Férfi egyéni

1. Dávid Sándor (HPI), 2. Janovics György (BUVIG), 3. Ritter Frigyes (RTV).

Férfi csapat

1. HPI (Dávid, Szabó, Göndör), 2. BUVIG (Osztér, Mészáros, Janovics), 3. Bp. Ig. (Pakó, Éber, Gurzó).

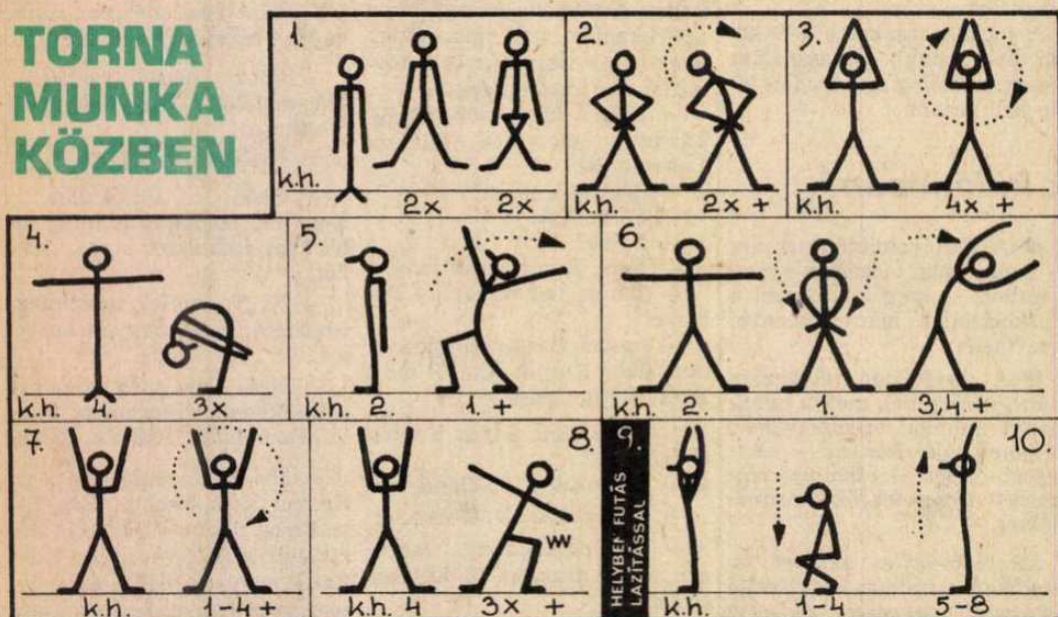
Női egyéni

1. Póczy Sándorné (BUVIG).

Női csapat

1. BUVIG I. (Baloghné, Halászné, Pócsiné), 2-3. Bp. Ig. (Nagyné, Muskovszki, Rabné), 2-3. BUVIG II. (Bulohné, Halászné, Kissné).

TORNA MUNKÁK KÖZBEN

1. Kiinduláshelyzet: 1—2. ütem: szökdelés terpeszállásban kétszer. 3—4. ütem: keresztetett terpeszállásban kétszer szökdelés. 5—8. ütem: ugyanaz ellenkező lábkeresztetéssel.
2. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, kéz a csipőn. 1—8. ütem:

1. fejkörzés balra kétszer. 9—16. ütem: ugyanaz jobbra.

3. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, magastartásban ujjfűzés. 1—4. ütem: páros karkörzés térdugózással balra négyszer. 5—8. ütem: ellenkező oldalra.

4. Kiinduláshelyzet: zárt ál-

lás, karok oldalsó középtartásban. 1—3. ütem: törzshajlítás előre, taps a térd mögött háromszor. 4. ütem: kiinduláshelyzet.

5. Kiinduláshelyzet: zárt állás. 1. ütem: bal támadóállással és a karok magastartásba lendí-

tésével törzshajlítás hátra. 2. ütem: kiinduláshelyzet. 3—4. ütem: ellenkező lábbal.

6. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, karok oldalt. 1—2. ütem: karlendítés a test előtt keresztettség és vissza. 3—4. ütem: karlendítés magastartásba, törzshajlítás balra kétszer. 5—8. ütem: ellenkezőleg.

7. Kiinduláshelyzet: terpeszállás, karok magastartásban. 1—4. ütem: karkörzés függőleges síkban, balra. 5—8. ütem: ellenkező oldalra.

8. Kiinduláshelyzet: széles terpeszállás, karok magastartásban. 1—3. ütem: karlendítés oldalsó középtartásba és törzsdöntés balra térdugózással. 4. ütem: kiinduláshelyzet. 5—8. ütem: ellenkező oldalra is.

9. Helybenfutás lazító mozgással.

10. Kiinduláshelyzet: zárt állás, karok magastartásban. 1—4. ütem: karleengedéssel és kilégzéssel ereszkedés guggolásba. 5—8. ütem: karemeléssel és belégzéssel emelkedés kiinduláshelyzetbe.

Hamar Gábor